

Domnule Director, Doamnelor și Domnilor Profesori, Dragi elevi,

Cu 35 de ani în urmă, în toamna anului 1975, elevi și profesori ne întâlneam sub auspiciile Liceului "Unirea" din Focșani, devenit Colegiu Național, unul dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ preuniversitar.

Anii de liceu au însemnat șansa de a avea dascăli devotați nobilei misiuni de educare și formare profesională, au pus bazele a ceea ce suntem astăzi. Legăturile de colegialitate, de prietenie, stabilite în anii de liceu, au fost probabil unele dintre cele mai frumoase, iar astăzi orice revedere cu foștii colegi constituie momente de reală bucurie.

Activitățile didactice din programa școlară, adevăratele competiții în a rezolva și propune probleme pentru rubrica rezolvitorilor de probleme de la gazetele de fizică ori matematică, practica agricolă, orele de conducere auto, practica de specialitate desfășurată în atelierul mecanic ori activitățile desfășurate timp de trei luni, în vara anului 1978, la C.C.D.M.N. – Construcția Canalului Dunărea Marea Neagră, punctul de lucru Medgidia, au constituit tot atâtea lecții de viață, tot atâtea trepte în devenirea noastră.

Pregătirea din timpul liceului ne-a permis accesul la cele mai prestigioa-

se instituții de învățământ superior, iar astăzi absolvenții liceului pot fi întâlniți peste tot, în țară sau în străinătate, și în toate domeniile de activitate. Fie că

suntem profesori, medici, ingineri, economiști, juriști sau în alte profesii, cu toții prețuim școala, cadrele didactice și colegii pentru că numai împreună am petrecut frumoșii ani de liceu.

Probabil că participarea la Sesiunea Științifică Națională a Elevilor, secțiunea Economie Politică, organizată la Iași în 1978, precum și la Olimpiada Națională de filozofie, organizată la Deva în 1979, au stat la baza opțiunii mele spre Facultatea de Drept, pe care am absolvit-o ca șef de promoție.

În calitate de procuror la procuratura locală Panciu, timp de patru ani, am înțeles mecanismele de interpretare și aplicare a normei juridice penale. Întreaga ierarhie academică, de la asistent la profesor universitar coordonator de doctorat, am parcurs-o concomitent cu exercitarea uneia dintre cele mai frumoase profesii liberale, avocatura. Din octombrie 2006, în același timp cu activitățile didactice

universitare, în calitate de judecător la Curtea Constituțională a României (pentru un mandat care expiră în iulie 2016), particip la asigurarea supremației Constituției în raport cu celelalte acte normative.

Pe întreg acest traseu social și profesional **trei** sunt reperele cele mai importante – Școala Generală din Vulturii – liceul "Unirea" din Focșani – Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași.

Felicitându-vă pentru că sunteți elevii acestui liceu, îndemnându-vă să aveți curajul unor proiecte îndrăznețe, îmi exprim convingerea că numai o foarte bună pregătire profesională poate constitui șansa realizării acestora, ocazie cu care, încă odată, mulțumesc profesorilor și colegilor mei, fără de care aș fi putut avea un alt parcurs!

Cu aleasă considerație,
Iași, 10 noiembrie 2011
Prof.univ.dr. Tudorel TOADER
Decan – Facultatea de Drept,
Universitatea „Al.I. Cuza” Iași
Judecător la Curtea
Constituțională a României

Dialectica tăcerii în lirica lui LUCIAN BLAGA

Poezia lui Lucian Blaga cucerește nu prin formă, ci prin profuzime, reușind să exprime cele mai înalte neliști ale sufletului omenesc. George Gană afirmă că „opera poetică a lui Blaga se constituie într-un tipăt înăbușit, surdinizat”. Acesta își are originea chiar în biografia autorului pentru că după cum mărturisește în Hronicul și cântecul vârstelor, a făcut până la vârsta de patru ani. Tăcerea a remarcat destinul său creator fiind „obsesia moderatoare în definirea relației sale specifice cu lumea și poezia”, este de părere Ion Pop. Cuvântul înseamnă păcatul originar, iar refuzul de a vorbi este, de fapt, refuzul păcatului originar.

Copilăria poetului din Lančrăm este marcată de mamă; copilul trăiește astfel într-un spațiu pur, în afara căruia se pierde, cu siguranță, ieșirea din acest spațiu matriceoriginară se face brusc, ca o ruptură, prin simpla rostire de cuvinte. El refuză cât poate primele cuvinte tocmai pentru a-și prelunge această stare edenică, conservând inconștient spațiul matrice. Cuvintele nu sunt semne ale fragmentelor de univers; ele nu pot alcătui un tot, asemeni tăcerii.

Ion Pop se referă și la o “tăcere ambiguă”, de trecere de la starea inițială la starea în care condiția umană e pe deplin asumată. În Hronicul și cântecul vârstelor, autorul însuși mărturisește că, la vârsta de patru ani, vorbirea s-a făcut ca într-un adevărat spectacol de regie; ultimul gest al copilului înainte de rostirea primelor cuvinte a fost acela de a ridica mâna de la ochi. Blaga vorbește însă de un echivoc al muțeniei, adică starea intermediară între tăcere și un cuvânt, între creat și increat. În lucrarea despre despre universul liric blagian, Ion Pop spune că poetul se exprimă existând, el nu rostește cuvintele, ci le înfăptuiește „...comunică prin mimo-dramă”. Mama este cea care domină acest teritoriu al rostirii tăcute. În spațiul tăcerii făptura înțelege, există, se lasă înconjurată, profețată, chemată de exterior; inițiativa aparține întotdeauna altora, pentru că există în sufletul acestei făpturi și teama care duce la adevărate crize existențiale: “De ce m-ai trimis în lumină, mamă, de ce m-ai trimis”

Este prezent mitul vârstei de aur în care ființa poate comunica cu întregul cosmos. Trebuie însă menționat că în acest spațiu embrionar al tăcerii, cuvântul nu e mort, el se află mai degrabă în stare latentă și așteaptă

momentul potrivit să fie rostit. Aspiratia a fost aceea de a ajunge la renașterea funcțiilor magice ale cuvântului, la rostirea pură; poate de aceea Ion Pop îl numea poet al întoarcerii la origini. Tăcerea este mediul simbolic al Totalității, este un spațiu al Apsolutului, lipsit de superficialitate, în care făptura e protejată din exterior.

Deși prin rostire cuvântul iese din starea latentă, de geminare, Blaga va dori mereu să păstreze rostirea cât mai intim legată de tăcere, pentru că iubește misterul desprinderii și al depărtării cuvântului de spațiul embrionar. De aceea a preferat șoaptele, cuvintele șterse, care se potrivește mai bine felului de a fi și de a simți al poetului. Coordonatele problemei se schimbă atunci când făptura se află deja în lumea cuvintelor. Însă, chiar și aici, Blaga a avut reputația de ființă tăcută. De aceea, una dintre ipostazele definitorii este aceea în care făptura e un receptacul pasiv al mișcărilor ce o înconjoară. Poetul încearcă să comunice până la o contopire cu universul; comunicare se face prin cuvinte șoptite; totuși ele sunt inutile pentru că trăirea e prea puternică, exprimând plenitudinea ființei.

Cuvântul poate deveni, la Blaga și strigăt, chiot, mai ales când învie nostalgia stadiului prenatal pur, când învie furia cauzată de ruptura de realitatea profundă a lumii: “Despre veș-

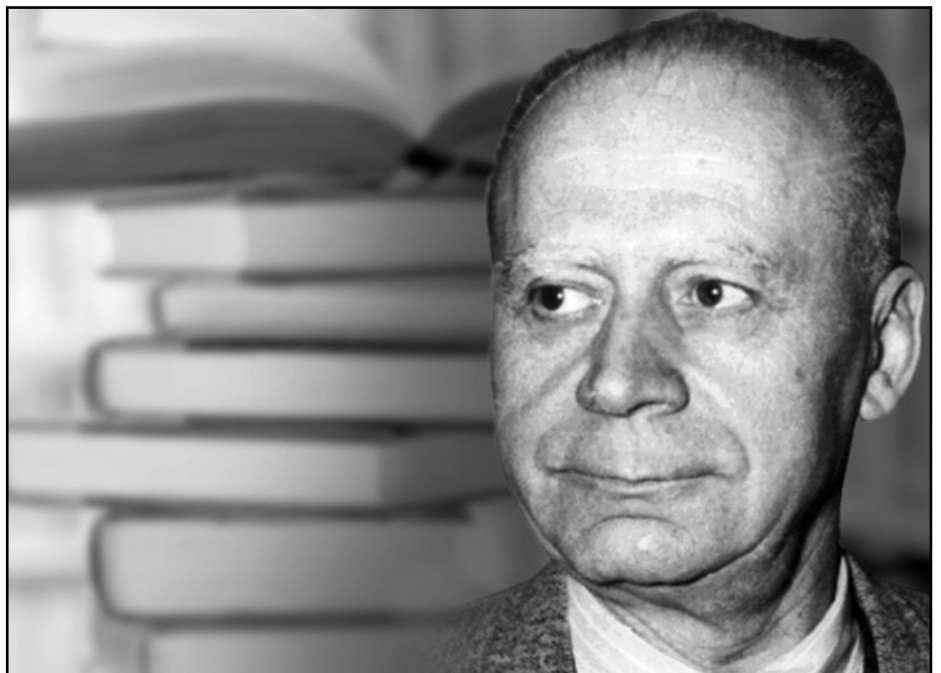
nicie poți să vorbești cât vrei [...] Amare sunt toate cuvintele.”

Cuvintele care ar putea să rostească realitatea n-ar face decât să agraveze tristețea, ele sunt lacrimi și poetul preferă să rămână mut, respingându-le în întuneric. El refuză uneori comunicarea verbală și încearcă o muțenie demonstrativ, o întoarcere simbolică în întunericul și puritatea originară. Acestă tăcere demonstrativă înseamnă însă și o deschidere, o ascultare a cântecului universal. Cântecul poate fi o expresie a armoniei totului, o formă de comunicare și în strânsă legătură cu tăcerea; e o prelungire în lumea creatului a tăcerii originare pentru că în el se regăsește armonia ce caracterizează spațiul pur. Cu toate acestea, Blaga pune mai presus de toate problema cuvântului. În Către cititori, vorbește de fiecare zi rămân la suprafața lucrurilor, fără a atinge profunzimea sensului. De aceea sunt simțite inutile, amare, numesc fapta, făcutul vinovat și le respinge.

Blaga este în căutarea unui mesaj care să depășească rostirea comună, să atingă puritatea liniștii și a timpului originilor:

“Cuvântul unde-i, care leagă / De nimicire pas și gând?”

Deși rostirea duce la ieșirea din lumea pură, poetul, prin statul său, trebuie să comunice. Refuzul comunicării i-ar anula poziția de mesager al tuturor lucrurilor din univers. Fără cuvânt, el nu ar putea spune nimic despre lume. De aceea misiunea lui e, într-un fel, o eternă căutarea a limbajului pur, care l-ar readuce într-un stadiu prenatal, în tăcerea și întunericului sânelui matern. Totuși, om este și poetul și caracteristică ființei este speranța; îndurerat de faptul că se află în posesia unor cuvinte căzute, el va încerca să le aducă la starea inițială, la limbajul academic: “Caut, nu știu ce caut, Caut / O ora mare rămasă și mine fără făptură / Ca pe un ulcior mort o urmă de glorie. / Caut, nui știu

ce caut. Supt stele de ieri, / Supt tre-cutele, caut / lumina stinsă pe care-o tot laud.” (Lumina de ieri). Uneori, însuflețit de puterea regeneratoare a iubirii, poetul se va mărturisi capabil să regăsească semne relevatoare. Cuvântul imnic își regăsește astfel putera magică a de anula temporalitatea:

“Să-nflorească noimă, lege! / Să se-n chege, să pornească / Spre-mp-linire peste fire / Vrajă pură, vorbă spusă” (Descântec). Doar șoaptele au mai rămas, ele cuvintele de tăcere, dar și de cântec. Blaga însuși stinge cuvintele tocmai pentru a se elibera de blestemul ruperii de Tot. În Autoportret, făptura se disipează de cuvânt, dar această tăcere nu e neant, este spațiul pur, întoarcerea la origini, premergătoare cuvântului. Cosmosul ideal nu este altă lume, nu înseamnă ignorarea lumii reale, prin proiecție a imaginației; Cosmos ideal înseamnă pentru poetul din Lančrâm sublimarea lumii reale. George Gană considera că Blaga “nu percepe lumea ca substanță fluidă, cosmosul diafan și muzical nu ia naștere decât atunci și acolo unde stăpânește liniștea”. Același exegent este de părere că “tăcerea și liniștea sunt folosite cu același sens, unul însă cu referire la lume, ambele însemnând încetarea agitației superficial, dezvăluirea esenței eului și a lumii”. George Gană își completează demonstrația astfel: tăcerea lui Blaga este acea care lasă să se audă pulsația vieții universale, e o tăcere sonară. În noaptea deplină când toate tac, nu se aude decât sufelul universului. Discrepanța dintre ceea ce poate fi cunoscut și ceea ce este refuzat cunoașterii, resimțită cu luciditate de Blaga traduce în mod evident o neîncredere funciară în cuvânt. Simptomatică pentru sensibilitate modernă și consecută a limitelor și insuficienței limbajului în raport cu rigoarea cunoașterii, această neîncredere în cuvânt implicită actului liric blagian (poetica implicită) este interiorizată în cadrul textului sub forma dialecticii tăcere – cuvânt. Această valorificare a vidului prin reprezentarea absenței, presupune o retragere a cuvântului pentru a germina ascuns în sine, devenind implicit mai elocvent în tăcere. Tăcerea presupune o reconversiune a unui mod de a concepe și înțelege poezia, în care esențial este să spui cât mai puțin, pentru a înțelege cât mai multe.

lata cum se codifică în poezia lui Blaga această relație între limbă și tăcere: “Limba nu e vorba ce-o faci / singura limbă, limba ta deplină / stăpână peste taine și limbă / e aceea în care știi să taci” (“Catren”, vol. Corabii cu cenușă)

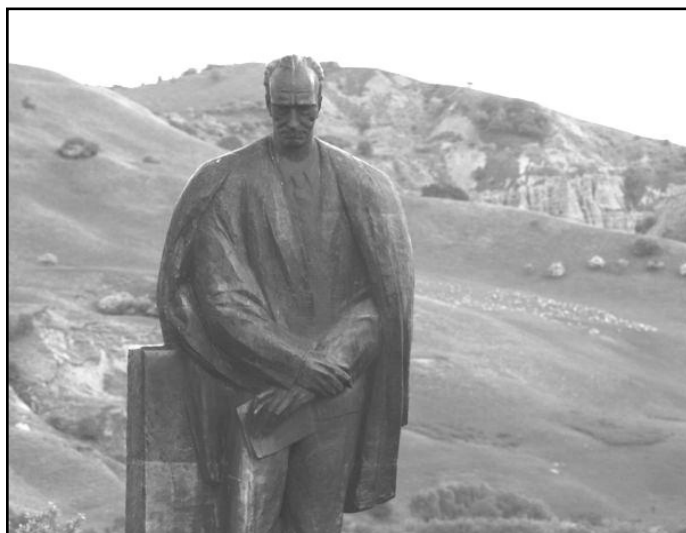
Tăcerea poetului înseamnă în același timp virtualitatea poetică, investirea graiului mut cu potențialitate poetică. Precaritatea limbajului în fața puterii de exprimare a realului instituie tăcerea ca principiu de conservarea a misterului: “Omule ț-aș spune mai mult dar e-n zadar, - și afară de-aceea

stelele răsar / și-mi fac semn să tac...” (“Taina inițiatorului”, vol. În marea trecere)

“Necuvântul” lui Blaga diferă de cel impus de N. Stănescu, Blaga impunând nerostirea, lipsa cuvântului și nu negarea lui până la absurd. Tăcerea este inertă ființei însăși: “Tăcerea mi-este duhul” (Stalactita, vol. Poemele luminii)

Această neîncredere în cuvânt, relația dintre tăcere și limbaj se poate regăsi și la Nichita Stănescu, în multe dintre poeziile sale, deși relația este la cel din urmă mai complex. Se poate observa că numai o reticență a acestuia în fața cuvântului, dar chiar o neîncredere în aceasta, lucru mărturisit direct de poet “Cum vă puteți baza pe ceva atât de vag, imprecis, mistic, cum este cuvântul?” (Album) dar aceasta este redată și în textul poetic: “Între mine și tine / numai cuvântul, acest organ fioros / și comun amândurora, este să-l rupem pentru liniște ...” (Anatomia, fiziologia, spiritual, vol. Epica magna).

Într-o altă poezie, intitulată sugestiv Necuvinte, și este semnificativă pentru o poetică a indicibilului, raportul dintre cuvânt și tăcere este tradus în valori de lumină respectiv întuneric, traducând în același timp un infailibil proces de destrămarea-întrupare, sublimare a luminii în întunericul originar, premergător oricărei creații. Numai refugiindu-se în tenebrele increatului poezia poate renaște din nou ca prezentă. “Visez acel laser lingvistic / care taie realitatea de dinainte, / care să smulgă într-una luminii / partea ei de apă cu pești. Care să smulgă într-una luminii / ce e apă cu pești în ea și s-o lase/ tot mai pură și mai sigură și mai pură, / până când se face din nou întuneric” (Necuvinte, vol. Un pământ numit România). Tăcerea nu e numai orizontul sonor de care cuvântul are nevoie pentru a răsună, adică pentru a se constitui în consistența lui de a fi: este și abisul fără fund în care cuvântul, pronunțat, se pierde. Dacă poezia blagiană pendulează între tăcere și cuvânt, la Nichita Stănescu această “confuzie” între dorința de a rosti și sila de a rosti (“și să nu mai ești / că să fiu liber de vorbire” – “Pean”, vol. Necuvinte) este consecința neputinței de a spune totul. La Blaga strania detașare de logos este mai mult decât un simplu refuz absolut al cuvântului; Blaga respinge numirea prin cuvânt în aceeași manieră în care respinge deconspirarea misterelor universului, opunându-se unui limbaj degradant, inapt să mai deschidă vreo cale către adevărul fiin-

ței. Dar în ce constă natura acestui limbaj pierdut de mult? Precizări lămuritoare găsim într-un articol de tinerete – Cuvinte originare – în care Blaga scria: “Numele și cuvintele cu care Dumnezeu a numit lucrurile nu ne sunt cunoscute. Cu cuvinte divine omul ar putea, rostindu-le, doar să creeze, după voință, toate lucrurile. Limbile omenești, câte sunt, sunt rezultatul unui proces de degradare și de desfigurare. Ele vin din a doua numire inițială a tuturor lucrurilor, din limba lui Adam. (...) În limba de la început, a lui Adam, ca și în toate limbile omenești ce au ieșit din încurcătura babilonică, s-ar găsi unele scânteii și răsfrângeri din puterea ce au avut-o cuvintele lui Dumnezeu. Ar fi existat, altfel spus, în fiecare limbă vorbită de oameni, cuvinte de vrajă, cuvinte ce au darul de a se întrupa într-un fel singure, sau cel puțin cuvinte ce dau iluzia unei supreme întrupări. La fiecare neam de oameni se ivesc poeți și sfinți și gânditori, care știu să aleagă, din limba seminției lor, cuvinte de vrajă și de putere, cari mai răsfrâng sau mai îngână limba lui Dumnezeu.”

Blaga avea conștiința acestui adevăr, pe care l-a formulat în repetate rânduri și în cele mai diverse forme. În Catren, el scria că “Singura limbă, limba ta deplină, (...) e-aceea-n care știi să taci”. Tăcerea era o vocație nu numai a poetului, ci și a omului Blaga care, aflăm din Hronic, după conversații prelungite, căderea în tăcere ce “ieșeau deasupra când adâncurile începeau să se angajeze în legăturile mele cu lumea și cu ființele dimprejur. În asemenea clipe, orice salt jucăuș al cuvântului îmi devenea cu neputință. Cuvântul nu mă mai servea. Ceea ce spuneam se reduce la câte-o expresie automată, destinată să întrerupă golul. Golul aparent, care, el însuși, era expresia preaplinului”.

Rolul Limbii Române în viața noastră

Suntem români pentru că vorbim românește. Nimic altceva nu ne definește atât de fundamental: nici credințele, nici obiceiurile, nici granițele. În momentul în care vom înceta să mai vorbim aceasta limbă, nu vom mai avea identitate. Dar mulți dintre noi am început deja să o facem, fără să știm că suntem victimele unui adevărat război împotriva limbii române.

Între condiția de limbă națională și între condiția de limbă maternă există diferențe de care nu putem să nu ținem cont, în împrejurările actuale și de perspectivă. Româna are o semnificație pentru cetățenii de etnie română și o altă semnificație pentru o parte dintre cetățenii de alte etnii. În Europa de Apus asemenea deosebiri sunt mai atenuate, sau chiar inexistente; în această zonă europeană, a noastră, ele, cum se vede, nu pot fi ignorate. România e

patria tuturor cetățenilor care trăiesc în ea; totuși doar pentru cei ce au româna limbă maternă ea este, cum se spune, limba – patrie. Căci limba maternă rămâne, de regulă, limba vieții pentru orice vorbitor.

Studiul limbii române în școală urmărește câteva obiective între care două sunt de maximă însemnătate. Este vorba de ceea ce lingvistica numește competență și performanță (lingvistică). În școală se dorește a se realiza cultura generală a elevilor. În cultura generală intră, desigur, și cultura lingvistică, cea care permite a reflecta, a înțelege și a explica, la un nivel general, fenomenul lingvistic și faptele de limbă. Dar școala urmărește și cultivarea exprimării, obținerea unor performanțe satisfăcătoare în plan lingvistic.

(Grecu Gabriel-Valentin, X C)

Cartea – un instrument, un tezaur, o poartă spre lume, un test de autocunoaștere, un prieten sau ... o copertă frumoasă colorată care, printre bibelouri de un bun gust îndoielnic, încearcă să ne înzestreze biblioteca? În funcție de varianta aleasă, am putea să ne definim ca persoană, prin aceasta înțelegându-se formarea, interesele, chiar modul nostru de viață.

De-a lungul celor 10 ani de când profesez ca bibliotecar, am întâlnit fel și fel de situații, elevi care citează din obligație, trimiși fiind de către învățător sau profesor, elevi care citesc doar rezumate, elevi care „plimbă cartea”, neobosindu-se s-o răfoiască măcar, și elevi care citesc de plăcere, nu neapărat noutățile editoriale, ci orice carte care să le ocupe în mod plăcut timpul liber, îmbogățindu-le spiritul. Aceștia din urmă sunt adevărații cititori și pe aceștia îi apreciez și-i consider prietenii mei. În privirile lor luminoase și însetate

Cartea, cel mai fidel prieten

de cunoaștere îmi regăsesc anii copilăriei și ai adolescenței, când cărțile se citeau pe rând, de către toți elevii din clasă, așteptându-ne rândul cu nerăbdare. Astfel, Winnetou, D'Artagnan, Tic, Olguța și Dănuț, Tom Sawyer, Oliver Twist, iar mai târziu Natașa Rostova, Hercule Poirot, Uncaș sau Elisabeth Bennet, mi-au devenit prieteni și tovarăși. Îmi amintesc cum o carte nouă era citită de zeci de ochi iscoditori și, după ce trecea prin mâinile copiilor, rămânea rufoasă, numai bună să fie dată la legat. N-aș vrea să insist pe linia respectului pentru carte, ca obiect, deși n-ar fi o idee de neglijat. Mai important, însă mi se par dorința de a citi, setea de lectură, interesul pentru carte și modalitatea de petrecere a timpului liber în compania cartilor.

Era atunci o altă lume, cu alte posibilități, o lume în

care computerul și internetul nu viciaseră încă sufletul neprihănit al copiilor. Departe de mine dorința de a nega avantajele aduse de informatizare, dar aș dori să fie perceput calculatorul așa cum a fost el gândit: un instrument, și nu un mod de viață. Nu voi putea niciodată înțelege cum poți să răsfoiești o carte cu mouse-ul, fără să-i pipăi paginile, să auzi foșnetul acestora și să simți mirosul hârtiei.

În lumea copilăriei mele se citea mult, lectura constituind o evadare din universul cenușiu cotidian, îmbăcșit de doctrina comunistă. Cartea era pentru mine un depozit al inteligenței omenescă, un prieten tăcut care oferea în mod fidel răspunsuri și care te trimitea mereu la alte cărți, și la alte întâmplări și alte sentimente. În acei ani, bibliotecile erau pline de cărți cu paginile îndoit și uzate de atâtea citit. Îmi amintesc de o vizită în școală a inspectorului responsabil cu bibliotecile care au făcut o serie de observații dure în privința stării fizice a cărților, fiind chiar la un pas să sancționeze școala din acest motiv. S-a ridicat atunci un glas puternic care a spus: „Ne mândrim cu biblioteca noastră înghesuită, dar plină de cărți valoroase, iar faptul că sunt atât de uzate nu dovedește decât că acestea sunt și citite și nu

constitue doar un depozit”.

Între timp, lucrurile s-au mai schimbat, cărțile au fost recondiționate și chiar înlocuite cu exemplare noi, în urma unui program la nivel național. Din păcate, elevii au descoperit alte modalități de petrecere a timpului liber, lectura pierzând teren în fața internetului și a jocului pe calculator. Pentru a readuce elevii în bibliotecă și a-i împrieteni cu cartea s-au depus eforturi deosebite, de la diverse activități, concursuri cu prietenii, cercuri de lectură, până la promovarea copiilor cu aptitudini literare prin reviste școlare. Toate acestea au fost gândite și realizate în folosul elevilor, iar rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate. Situația s-a schimbat mult în bine, o parte dintre copii redescoperind frumusețea lecturii de plăcere și utilitatea acesteia, în general. Dar, rămânând în ton cu anotimpul, cu o floare nu se face primăvară.

Mai este mult de lucru și orice efort care ar aduce elevii aproape de carte și de sufletul acesteia nu poate fi prea mare, căci, așa cum spunea odinioară Miron Costin, “nu iaste altă mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cețitul cărților”.

Prof. Zară Mihaela

„CAZUL SADOVEANU” - REPERE FUNDAMENTALE ÎN RECEPTAREA OPEREI

Motto: „Fagure de miere sunt cuvintele bune și dulceață tămăduitoare a sufletelor.”

Ideea de **caz** al lui Sadoveanu aduce dovada faptului că literatura română este deschisă spre universalitate. Când după anul 1947, scrisul acestuia s-a îndreptat spre ideologia noului regim comunist, publicând opere afiliate curentului sovietic al realismului socialist, bineînțeles că și-a atras dezaprobarea din partea confracților și nu numai. În plus, scriitorul a fost privit ca un oportunist în momentul în care drept recompensă pentru această orientare, devine președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, funcția politică maximă ocupată de un scriitor român în timpul regimului comunist, bucurându-se de toate privilegiile ce decurgeau din aceasta.

În cele ce urmează vom aduce în prim-plan elementele definitorii ale „adevăratului fenomen sadovenian”, departe de a intra într-o serie de debateri, cauzate de cele menționate anterior. Este vorba despre prezența succintă a motivelor fundamentale ale operei, a tehnicilor narative

predilecte, urmărind în mare coordonatele interioare ale universului sadovenian interpretative. Parcurgerea metodică a scrierilor sadoveniene, indiferent dacă obiectul cercetat ar fi fost proza, publicistica, memorialistica, interviurile sau anchetele este, deocamdată, pentru noi o provocare și un risc pe care am dori să ni-l asumăm în următorul an școlar, în clasa a XI-a, când vom fi avut mai multă experiență în ale lecturii. Am căutat un fir orientativ în multitudinea de perspective critice asupra creației scriitorului, în controversele, exagerările, confuziile și chiar în acțiunile de desconsiderare.

Optăm pentru o prezentare echidistantă a operei sadoveniene prin depistarea și formularea caracteristicilor definitorii, ce vizează creațiile de vârf ale autorului.

Mihail Sadoveanu (n. 5 noiembrie 1880, Pașcani - d. 19 octombrie 1961, București) a fost un scriitor, povestitor, nuvelist, romancier, academician și om politic român. Este considerat unul dintre cei mai importanți prozatori români din prima jumătate a secolului al XX-lea.

Specificul universului sadovenian este un cadru arhaic-moldovenesc, mediind între două lumi: cea a trecutului, ce justifică „puternic temperament liric” (Eugen Lovinescu) al scriitorului, definindu-l ca romantic, și lumea prezentului, învestită cu atribute specifice. Părinții lui Mihail Sadoveanu au fost avocatul Alexandru Sadoveanu din Oltenia și Profira Ursache, fată de răzeși. Urmează gimnaziul Alecu Alecsandru Donici la Fălțiceni urmează apoi cursurile Liceului Național din Iași, iar la București studiază dreptul. Se stabilește la București, în 1904, se căsătorește, și va avea unsprezece copii.

Opera: în același an are loc debutul editorial cu patru volume deodată: „Povestiri”, „Dureri înăbușite”, „Crîșma lui Moș Precu”, „Șoimii”, în care Sadoveanu manifestă predilectie deosebită pentru istorie. Nicolae Iorga va numi anul 1904 „anul Sadoveanu”. În 1910 este numit în funcția de director al Teatrului Național din Iași. În acest an publică volumele „Povestiri de seară” (la Editura Minerva), „Genoveva de Brabant”, broșura: „Cum putem scăpa de nevoi și cum putem dobîndi pământ ș.a. Colaborează la revista **Sămănătorul**, dar se va simți mai apropiat spiritual de

revista care apărea la Iași, **Viața Românească**. Reprezintă Societatea Scriitorilor Români, împreună cu Liviu Rebreanu, la Congresul de la Berlin în 1926. Tot apare una dintre cele mai mari bijuterii, semnată de Mihail Sadoveanu și anume: „Dumbrava minunată”, carte pe care o concepușe încă din 1922. În anul 1936 Mihail Sadoveanu, George Topîrceanu, Mihai Codreanu și Grigore T. Popa scot, începînd cu luna ianuarie, revista lunară **Insemnări ieșene**.

Apreciat încă de la debutul excepțional scriitorului a ridicat la un nivel superior „tablourile de viață și vibrațiile de simțire românească adunate de pe tot cuprinsul fostei Dacii, scoase din literatura populară din scrieri vechi” (D. Micu, **Pe urmele marelui său învățător în Literatura și Arta**, 9 aprilie 1998).

Este necesară o investigare a fondului autohton și o relectură a tehnicii povestirii sadoveniene din perspectiva zilei de azi, a cititorilor generației 2011...

TEMELE CREAȚIEI:

„Ceahlăul literaturii române”, cum l-a numit Geo Bogza, are o operă monumentală a cărei maretie constă în densitatea epică și grandoarea compozițională:

1. **Viața satului românesc** este principală temă a epicii sadoveniene, întrucât „țărănul român a fost principalul meu erou”, mărturisea Sadoveanu într-un discurs ținut la Academia Română. Puternic individualizat în literatura română, țărănul lui Sadoveanu se particularizează prin câteva trăsături specifice: ca păstrător al lumii vechi, arhaice și patriarhale, țăranii moldoveni sunt oameni blajini și înțelepți, cu un acut simț al dreptății și al libertății, apărători ai unor principii de viață fundamentale, statornicite din vremuri imemorabile.

Amintim în acest sens înclinația lor către confesiune, plăcerea de a povesti întâmplări din „vreme adâncă”. Astfel, „Hanul Ancuței”, publicat la 1928, aparține perioadei de matu-

VIDEOTECA
pentru toți

Dumbrava Minunată
REGIA GHEORGHE NAȘTI

Premii:
„Cinematograful” 1961 - Diploma de onoare
București 1961 - Diploma de onoare
Iași - Basim Cinematografic
Quito (Ecuador) 1969 - Primitiv 1

DVD VIDEO

colecția FILME
pentru COPII

Colecție editată de Centrul Național al Cinematografiei

ritate a scriitorului, fiind un volum de 9 povestiri, o îmbinație ideală a genului epic și liric. Ilustrează o lume arhaică, povestitorii sunt țărani ce retrăiesc întâmplări de demult, au vocația confesiunii, plăcerea de a istorisi întâmplări petrecute în locuri specific sadoveniene: hanul, moara, crâșma. „Baltagul” este, la nivel elementar, romanul ce ilustrează viața arhaică, aspră și plină de pericole a țăranilor de la munte, oieri sau tăietori de lemne.

2. Spațiul închis al orașului de provincie, al târgului inert, care distruge puritatea sufletului omnesc: orașul este un spațiu mohorât, lipsit de vitalitate, în care se petrec drame cauzate de monotonia vieții de provincie, personajele sunt slujbași mărunți, mesteșugari, boieri fără vitalitate, care se mișcă într-o lume cenușie, iar oamenii orașelor sunt victime ale „tristeții”, însingurării și suferinței provocate de eșecul spiritual („Floare ofilită”, „Apa morților”);

3. Romanul istoric: reconstituie, în principal, două aspecte istorice:

a) Epoca de glorie a Moldovei: în care eroii sunt dominați de un profund sentiment patriotic: „Frații Jderi” și „Neamul Șoimăreștilor”. Între 1935-1942 Sadoveanu publica unul dintre cele mai faimoase romane, „Frații Jderi” pentru care scriitorul și-a ales cadrul istoric în epoca maximei stabilități a statului moldovenesc din lunga domnie a lui Ștefan cel Mare, timp în care țara a cunoscut înflorirea și gloria.

Mihail Sadoveanu a studiat cronicile lui Grigore Ureche și Neculce; pe Vasile Alecsandri („Altarul Mănăstirii Putna”, „Dumbrava Roșie”); Eminescu („Mușatin și codrul”); Delavrancea („Apus de soare”), precum și motive caracteristice ale basmelor și ale baladelor, ale credințelor vechi, obiceiuri care vorbesc de viața moldovenilor. Romanul este alcă-

tuit din trei părți (publicate inițial în volume distincte): „Ucenicia lui Ionuț” - 1935, „Izvorul Alb” - 1936; cuprind evenimente pe o perioadă de trei ani, și „Oamenii Măriei Sale”, care narează întâmplări pe o perioadă de doi ani.

b) Epoca de decădere jalnică a Moldovei, în timpul domniei celebrului Duca-Vodă, un despot lacom, egoist, impasibil față de viața grea a oamenilor, necruțător și rău, inuman. („Zodia Căncerului sau Vremea Ducăi-Vodă”)

4. Tema naturii: se regăsește la Sadoveanu în toate operele literare și trăsăturile principale ale aspectelor naturii ilustrate de acesta s-ar putea sintetiza astfel: frumusețea și armonia peisajului naturii mirifică românești, natura - loc de liniște și reflecție pentru om, natura - refugiu al echilibrului și libertății depline a omului, natura ca stare sufletească, adică orice simțire a sufletului uman se proiectează în natură și prin natură („Țara de dincolo de negură” - lumea mirifică a Deltei Dunării).

Stilul prozei sadoveniene: are câteva particularități ce reies din farmecul și vraja pe care o degajă întreaga sa proză. S-a constatat identificarea unui suport mitologic și biblic al operei, al simbolului și imaginilor arhetipale, al oralității stilului și a originalității prezentării artistice a acestuia și o identificare a lirismului sadovenian ca principală trăsătură a romanului românesc, alimentat în plan artistic din tradiția baladescă populară, a conferirii unei dimensiuni filosofice acestora. O valorificare atentă a analizelor critice mai vechi (G. Ibrăileanu, G. Călinescu, T. Vianu, Perpessicius, P. Constanținescu, Vl. Streinu) sau mai noi (D. Micu, C. Ciopraga, Al. Paleologu, I. Vlad, I. Rotaru, N. Manolescu, M. Spiridon, F. Băileșteanu, Z. Sângeorzan, M. Tomuș) reliefează vizi-

nea sadoveniană asupra lumii și asupra universului prin stabilirea similitudinilor de ordin ontologic cu viziunea respectivă și a altor popoare balcanice, din punct de vedere strict etno-socio-cultural-lingvistic.

Așadar, considerăm că Mihail Sadoveanu se încadrează în seria marilor scriitori prin viziunea originală asupra existenței și specificității poporului ce asigură a punte către generațiile noastre prin, apartenența la o predestinare asumată, prin investigarea fondului autohton religios și lingvistic, dovedindu-se a fi un subtil analist și un autor exponențial al spiritualității românești.

(Zanfir George, Lazăr Adrian, X E, coordonator: prof. Stan Irina)

Bibliografie:

1. Vianu, T., **Arta prozatorilor români**, Editura Albatros, București, 1977;
2. Philippide, Al., **Considerații confortabile**. Vol. I, Editura Eminescu, București, 1970;
3. Cioculescu, Ș., **Valori muzicale în opera lui Mihail Sadoveanu**, Editura Albatros, București, 1975 ;
4. Micu, D., **Sensul etic al operei lui Mihail Sadoveanu**, ESPLA, București, 1955 ;
5. Călinescu, G., **Prefață la Mihail Sadoveanu, Romane și povestiri istorice**, București, EPL, 1961;

EPIGRAMA CELEBRE ÎN EPOCĂ:

■ **Lui Mihail Sadoveanu**
Zicea Bădia, calm, discret,
„Venea o moară pe Siret”,
Iar Slavici întrebă pe loc:
„Era chiar Moara cu noroc?”
(Vasile Larco în „Din așteptarea iluminării”)

■ **Asupra zvonului care spune că eu (n.r. Dimitrie Anghel) vreau să iau locul lui Sadoveanu la conducerea Teatrului Național din Iași**
Nu am cerut nici un hatâr,
Și nu știu care-i dobitocul
Care-a pretins c-o să-i iau locul
Lui Sadoveanu, eu, un țâr!
(epigramă de Dimitrie Anghel)

■ **Lui Mihail Sadoveanu**
Când comiți un nou roman
Eu te rog să fii uman:
Să-l trimiți îndată-n dar
La revista „Cuget clar”.
(epigramă de Nicolae Iorga)

INOVARE ȘI REFORMĂ ÎN PARADIGMA ACTUALĂ A STUDIULUI LIMBII ȘI LITERATURII ROMÂNE ÎN LICEU

Paradigma actuală a studiului limbii și literaturii române în liceu reflectă influența majoră a schimbărilor înregistrate în spațiul european prin reconfigurarea și redimensionarea finalităților formulate pe parcursul întregului secol. Programele școlare în vigoare abordează studiul acestei discipline din perspectiva rolului său formativ prioritar în conturarea personalității elevului. Amintim în sprijinul acestei afirmații, „formarea de abilități și deprinderi”, ilustrată în programele pentru ciclul inferior al liceului, dar și consolidarea competențelor de comunicare ale elevilor în strânsă relație cu dezvoltarea competenței culturale a acestora printr-un demers de contextualizare istorică și culturală a fenomenului cultural (programele școlare pentru ciclul superior al liceului).

Importanța și rolul disciplinei „literatura română” în școală sunt în strânsă concordanță cu realizarea obiectivelor generale instructive, educativ-formative ale învățământului ce se pot înfăptui pe calea sensibilizării

elevilor. Prin intermediul modelelor de artă literară oferite spre receptare, această disciplină acționează direct asupra sensibilității și implică conștiința lor inoculându-le cunoștințe, idei, sentimente și modelându-le atitudini și comportamente umane. Viziunea modernă asupra cunoașterii literaturii române ca proces didactic se concretizează prin formarea interesului elevilor pentru lectura textelor literare, implicit modelarea gustului lor estetic, cultivarea gândirii, a imaginației (îndeosebi a celei creatoare), a spiritului de observație, a exprimării, cât și prin educarea unor sentimente morale și formarea unei conduite civilizate în societate. Toate acestea vor ține cont de garantarea eficienței învățării și de evitarea suprasolicității elevului prin programe școlare realizate empiric.

Finalităților studiului literaturii demonstrează că studiul literaturii vizează asimilarea de cunoștințe, formarea de capacități, dar și formarea de atitudini și valori. Aceste repere sunt prezente, în funcție de modelul

cultural, de imperativele sociale și de tradiția școlară, în majoritatea programelor școlare, aparținând țărilor Europei Occidentale. Formarea de competențe (de comunicare și culturală) este legată de domeniul limbii, înțeleasă ca instrument de comunicare și de domeniul literaturii printr-o viziune extensivă. Tocmai de aceea trăsăturile disciplinei amintite și anterior, se materializează prin deschiderea problematicii către studiul limbii în funcțiune, extinderea noțiunii de cunoștințe spre aceea de competențe, de de-canonizare în sensul orientării câmpului literaturii spre frontiere și contemporaneitate, sub spectrul larg al conceptului de „de-școlarizare”.

Așezarea elevului în centrul activității didactice a dus la ancorarea procesului de predare-învățare în domenii de referință noi, precum: pragmatică lingvistică (disciplină ce studiază utilizarea limbajului și nu a sistemului lingvistic), teorii ale receptării textului (orientare ce conturează procesele de constituire a sensului în actul lecturii și al interpretării) și cognitivism (direcție specifică psihologiei, având ca obiect de studiu procesele mentale implicate în tratarea discursului). Didactica limbii și literaturii române are astăzi drept termeni-cheie noțiunile de: utilizare (practica funcțională propriu-zisă), act (de limbaj, al lecturii, al interpretării) și proces (procesele de comprehensiune și de producere de texte).

Sunt termeni ce reflectă prezența subiectului implicat în comunicare prin lectură și interpretare, concretizându-se printr-un nou tip de abordare didactică: prin punerea în practică a strategiilor învățării explicite și a „categoriilor activităților globale de comunicare-dezbaterea, jocul de rol, proiectul, portofoliul, expunerea orală, studiul de caz, etc.”. Analiza distincțiilor trecerii de la metodele clasice la cele moderne, realizată de Ioan Cerghit reflectă prin procedeele contrapunerii abordările didactice contemporane (vezi tabelul).

Tendințele și orientările în metodologia instruirii la disciplina limba și literatura română sunt strâns legate de schimbările permanente înregistrate în procesualitatea metodologiei didactice. „Noile tendințe în metodologia didactică” înregistrează următoarele repere:

* punerea în practică a metodelor și procedeele inovative prin adoptarea și integrarea unor metode nespecifice, din alte spații problematice (ex. folosirea brainstorming-ului care este la origine - o metodă de dezvoltare a creativității și a studiului de caz - care este la origine o strategie de cercetare specifică sociologiei și antropologiei)

* maximizarea dimensiunii metodelor activ-participative și minimaliza-

a) metodele clasice:	b) metodele moderne:
- acordă prioritate instruirii;	- trec formația înaintea instruirii;
- sunt centrate pe conținut, pe însușirea materiei; au o orientare <i>intelectualistă</i>	- sunt centrate pe elev, pe exersarea și dezvoltarea capacităților și aptitudinilor;
- acordă întâietate activității profesorului (promovează un „învățământ magistral”)	- sunt axate pe activitatea și participarea (angajarea elevului);
- pun accentul pe <i>predare</i>	- trec învățarea înaintea predării, concomitent cu ridicarea exigențelor față de predare;
- elevul este privit mai mult ca <i>obiect</i> al instruirii;	- elevul devine, deopotrivă, <i>obiect</i> și <i>subiect</i> al actului de instruire și educare, al propriei sale formări;
- neglijează însușirea metodelor de studiu personal, de muncă independentă	- sunt subordonate principiului învățării continue, urmărind însușirea unor tehnici de muncă independentă, de autoinstruire sau învățare autodirijată;
- sunt <i>centrate pe cuvânt</i> , fiind dominant comunicative, verbale și <i>livrest</i> ;	- sunt centrate pe acțiune, pe explorare; unei <i>științe comunicate</i> sau unei <i>științe livrest</i> i se preferă <i>știința din experiența</i> dobândită prin explorare, experimentare, cercetare, și acțiune;
- sunt <i>receptive</i> , bazate pe activități reproductive;	- sunt <i>activ-participative</i> , adică în locul unei <i>cunoașteri căpătate</i> propun o cunoaștere <i>cucerită prin efortul propriu</i> ;
- sunt orientate spre <i>produs</i> ; prezintă știința ca o sumă de cunoștințe finite;	- își îndreaptă atenția spre <i>procesele prin care elevii ajung la elaborări personale</i> ;
- sunt abstracte și formale;	- pun accentul pe contactul direct cu realitatea, sunt concrete;
- au prea puțin un caracter aplicativ (mențin o legătură sporadică cu activitatea practică);	- cultivă spiritul aplicativ, practic și experimental;
- sunt dirijiste, impun o <i>conducere rigidă a învățării</i> ;	- încurajează <i>munca independentă, inițiativa, inventivitatea și creativitatea</i> ;
- impun un <i>control formal, aversiv</i> (didacticism coercitiv);	- stimulează efortul de <i>autocontrol</i> , de <i>autoevaluare</i> , de <i>autoreglare</i> la elevi;
- promovează competiția;	- stimulează cooperarea și ajutorul reciproc;
- cad fie într-o individualizare excesivă, fie în socializarea exagerată a învățării;	- sunt interactive, căutând să îmbine armonios învățarea individuală cu învățarea socială; munca individuală cu munca în echipă și în colectiv;
- se bazează pe o <i>motivație exterioară</i> (extrinsecă) cu evidente elemente de reprimare, de frică și de constrângere;	- dezvoltă o <i>motivație interioară</i> (intrinsecă) ce izvorăște din actul învățării, din satisfacțiile depășirii dificultăților și bucuria succeselor obținute;
Întrețin <i>relații rigide, autocratice</i> (autoritariste, didactice) între profesor și elevi;	- raporturile profesor-elevi se apropie de condițiile vieții sociale și de cerințele psihologice ale tânărului în dezvoltare, promovând <i>relații democratice</i> , care intensifică aspectele integrative (de cooperare);
- conferă profesorului un rol de purtător, depozitar și transmisător de cunoștințe;	- rezervă profesorului un rol de <i>organizator</i> al condițiilor de învățare, de <i>îndrumător</i> și <i>animator</i> , ce catalizează energiile celor care învață

rea efectelor pasive ale acestora; în aceeași ordine de idei amintim:

* extinderea utilizării unor combinații și ansambluri metodologice prin alternări ale unor caracteristici (în planurile activitate-pasivitate, abstractizare-concretizare, algoritmicitate-euristicitate, etc.) și nu prin dominanța metodologică;

* extinderea folosirii unor metode care solicită componentele relaționale ale activității didactice respectiv aspectul comunicațional pe axa profesor-elevi sau pe direcția elevi-elevi; atenuarea tendinței magistrocentrice a metodologiei a metodei didactice;

* accentuarea tendinței formativ-educative a metodei didactice; extinderea metodelor de căutare și identificare a cunoștințelor și nu de transmitere a lor pe cont propriu; cultivarea metodelor de autoinstrucție și autoeducație; promovarea unor metode care îi ajută pe elevi în sensul dorit adecvarea metodelor la realitatea existentă, „pragmatizarea metodologiei”.

Așadar, organizată în jurul „a patru piloni ai cunoașterii” conceptul de „educație a viitorului” (în permanență supus dezbaterilor) are urmă-

toarele priorități: „a învăța să știi (dobândirea instrumentelor cu-noașterii) a învăța să faci (relaționarea cu mediul înconjurător), a învăța să trăiești împreună cu alții (cooperarea cu alte persoane, participarea la activitățile umane), a învăța să fii (rezultă din primele trei)”. Adoptarea și adaptarea oricărui tip de demers didactic trebuie să țină cont de aspectele reformei curriculare la această disciplină. Decon-gestionarea programelor școlare este un proces lung și anevoios ce presupune mai multe etape, principiile și criteriile de construire a noului Curriculum Național subsumând studierea limbii române materne idealului educațional al învățământului românesc. (Prof. STAN IRINA)

Bibliografie

- **Programa școlară de limba și literatura română, cl. a IX-a**, aprob. prin Ordinul ministrului nr. 3458/9.03.2004;

- **Programa școlară de limba și literatura română, cl. a XI-a**, aprob. prin Ordinul ministrului nr.3252/13.02.2006;

- **Programa școlară de limba și literatura română, cl. a XII-a**, aprob.

prin Ordinul ministrului nr.5959 /22.12.2006;

- Alina Pamfil, „**Limba și literatura română în gimnaziu**”, Editura Paralela 45, Pitești, 2006;

- Ioan Cerghit, „**Metode de învățământ**”, ed. a IV-a, revăzută și adăugită, Editura Polirom Iași, 2006;

- C. Cuceș, „**Pedagogie**”, Editura Polirom Iași, 1999;

- Cf. Robert K. Yin, „**Studiul de caz. Designul, colectarea și analiza datelor**”, trad. V. Alupoaiu, Editura Polirom, Iași, 2005;

- V. Ilie, „**Problematika educației și a învățământului în societatea contemporană**”, „**Inovație și reformă în școala românească**”, în „**Pedagogie și elemente de psihologie școlară**”, coord. V. Ilie, M. Vlad, E. Frăsineanu, Editura Arves, 2009;

- Cf. Al. Crișan, „**Programele școlare în contextul reformei**” în „**Tribuna învățământului**” nr. 1-2, 1993, p10; Al. Crișan, G. Cincu, „**Reforma conținuturilor. O nouă perspectivă în elaborarea programei de limba română**”, în „**Revista de pedagogie**”, nr. 1-2 / 1993;

- **Legea învățământului**, nr. 85 / 1995, art. 3;

De ce mergem la școală ?

Am intrat pentru prima dată într-o sală de clasă acum aproximativ 9 ani și nu voi spune că prima zi de școală pare că a fost ieri, căci nu, nu a fost ieri. A trecut ceva timp în care am văzut multe, am reușit să îmi îndeplinesc multe visuri, oricât de mici ar fi ele, și, cel mai important, am reușit să îmi fac o imagine despre lumea în care, în curând, va trebui să îmi iau zborul.

Cam de un an și ceva, mă tot întreb cât de important e rolul școlii în viața noastră și în consecință: „De ce mergem la școală ?”.

Mulți răspund la această întrebare într-un mod foarte interesant, ce e drept cam sec, un răspuns care îți ia în jur de 0,01 milisecunde să îl gândești și anume: „Pentru că trebuie.” În primul rând, asta nu este un răspuns. Nu a murit nimeni pentru că a fost la școală. În clasa întâi, în prima zi de școală când toată lumea stătea zgribulită cu florile în mână, cu părinții în spate care îți recomandau să nu stai cocosat și să zâmbesti, să arăți cât de fericit ești că e prima ta zi de școală, cred că nimeni dintre noi nu a fost conștient de scopul pentru care urma să intrăm într-o rutină care la un moment dat poate deveni enervantă. Apoi, după această zi magnifică, încep teme și teste și iar teme și teste. Acum să vă întreb: „Cine a fost vreodată fericit că a avut test?” sau „Cine a zis: Da, e fericit sunt azi că până mâine am de făcut 30 de exerciții?”. Răspunsul normal ar fi: „nimeni”, deoarece toată lumea așteaptă pauza cu o nerăbdare ieșită din comun, iar de vacanțe, nu mai zic. Dar v-ați întrebat vreodată de ce la un moment dat vă plictisiți în vacanță? Minte nu e făcută să stea, și fiecare dintre noi simte asta din plin după trei luni de trezit la ora 12 și de dat like-uri pe Facebook. Cu toate acestea mie chiar îmi place să învăț, mă simt bine când dau teste, deși nu învăț întotdeauna pentru ele, pentru că simt că gândesc și, dacă școala nu reușește tot timpul să îmi ofere această plăcere, încerc să mi-o creez singur, studiind până și cele mai neînsemnate lucruri și oferind noi interpretări la ceea ce mi-a fost prezentat. Orice medie e normală atâta timp cât o meriți și te reprezintă. Nu cred că media zece e un ideal.

Și ne întrebăm din nou: „De ce mergem la școală?”,

dacă nu ne creează nicio plăcere, ba, mai mult, ne întristează, ne face să ne plângem, ne stresează. Eu sunt de părere că viața trebuie să fie fericită (mie, cel puțin, îmi place să fiu fericit, deși lumea zice că sunt morocănos). Dacă e să facem un simplu exercițiu de logică, cei care ar trebui să fie fericiți când se duc la școală sunt copiii așa ziiși „emo” și cărora le place să fie triști.

Ținând cont de tot ce am spus până acum, presupun că toți credeți că blamez școala, și da, este foarte ușor să blamezi pe altcineva sau altceva dacă tu nu ești fericit. Dar nu, nu blamez școala pentru că fiecare lucru are părțile lui bune și părțile lui rele. Este de datoria noastră să căutăm să ne bucurăm de cele bune și să nu ne plângem de cele rele. Principala problemă nu este în sistemul educațional, ci în noi, cei care mergem la școală. Nu școală trebuie să ne modeleze viața și propria persoană, ci noi trebuie să ne autodescoperim pentru a vedea cu ce rol am fost lăsați pe acest pământ. Este foarte ușor să te lași pe val și să gândești că la un moment dat, curentul te va duce la destinație, dar de unde știi că supraviețuiești până ajungi la destinație? Toată perioada petrecută în școală trebuie să fie o continuă căutare a propriei pasiuni, și, deși pare greu, este destul de ușor, trebuie doar să vezi ce îți place să faci. Din proprie experiență, pot să vă zic că orice ai face, dacă o faci cu pasiune, se dovedește a fi ceva extraordinar. Majoritatea oamenilor de știință susțin că ființele umane se deosebesc de animale prin simplul fapt că au puterea de a raționa. Nu sunt în totalitate de acord cu această părere, pentru că oamenii, pe lângă minte, mai au și suflet, dar, revenind la subiect, dacă tot avem puterea de a raționa, de ce nu o facem? Minte, la fel ca trupul cere hrană. Hrăniți-vă mintea, gândiți-vă, puneți-vă întrebări, căci astfel puterea de creație cu care v-ați născut și talentele voastre vor dispărea.

Trebuie să creăm mai mult și să renunțăm la model, la tipare. Trebuie să nu ne fie frică să ne susținem o părere, chiar dacă ea aduce cu sine o notă proastă. Ceea ce contează e ceea ce suntem, ceea ce gândim, ceea ce ne place. Contează dacă ne respectăm părinții, colegii, profesorii. De ce să facem lucruri doar pentru că trebuie? O vorbă celebră la noi la români zice că: „Nu există dragoste cu sila.” Eu pot să completez și să zic că nu există NIMIC cu sila. Încercați să vă găsiți ceva plăcut în tot ce faceți și, cu siguranță, vă veți simți altfel.

(Buhuș Răzvan, XA)

Justin Virgilius Capră, un Brâncuși al tehnicii

În 1956, la nici 25 de ani, Iustin Capră a inventat primul rucsac zburător, un aparat individual de zbor. Justin Capră nu și-a brevetat invenția, deși în 1956 în România se acorda importanță mare mișcării de inovatorii și invenții. În lipsa unui asemenea brevet nu se poate dovedi nici măcar dacă specialiștii americani au utilizat același principiu ca Justin Capră și cu atât mai puțin o prioritate a ideii. Culmea ironiei este faptul că această invenție a făcut ca Justin Capră să "cunoască beciurile miliției".

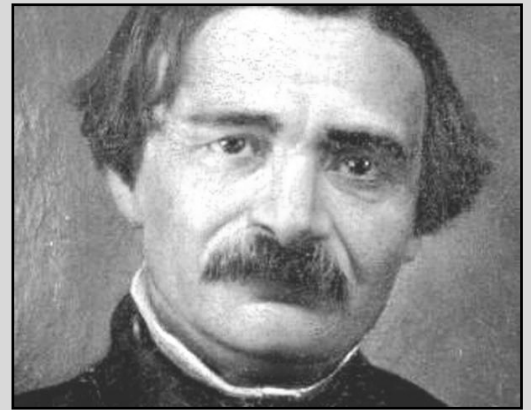
"În 1956 l-am propus Academiei și bineînțeles că am produs ilaritate. «Tovarăși, avem nevoie de tractoare, nu de oameni să zboare» și, mă rog, chestii d-astea. În '58 l-am brevetat. Dar, în '56, pentru ca aveam intenția să realizez un astfel de aparat și niște mașinuțe, am făcut prostia să merg, neștiind puterea comuniștilor, la Ambasada Americană să cer sprijin. Am fost arestat. Nu m-au ținut mult – două săptămâni –, dar dormeam pe ciment și mâncam un sfert de pâine pe zi. Înainte de asta eram ofițer de aviație. După – am fost dat afară din Armată și am fost trecut la index. Spălăm mașini, măturam, ca să pot exista. Până în 1962, când a venit Expoziția Americană la București și și-au expus americanii aparatul lor de zbor. Diferența între al meu și al lor era de culoare: al lor era gri și al nostru – negru. Altminteri erau identice."

■ S-a născut la
Măgureni –
Prahova pe 22
februarie 1933 ■
Virgilius Justin
Capră este un
inventator
și inginer român ■

Justin Capră mai este și realizatorul unei micro-autoturism, "Soleta", care consuma 0,5 l/100 km și al unei motorete care funcționa cu acumulatori (37 kg, 30 km/h, cu o autonomie de 80 km). Cea mai remarcabilă dintre aceste invenții este Soleta 150 Ecor; avea o greutate de 95 de kg și era capabilă să parcurgă 100km cu 0.5 litri de combustibil. A mai produs și un alt model, Soleta I.C.200, care poate ajunge la 67 km/h.

Mașinile inventatorului Justin Capra nu au fost niciodată produse în serie, deși reducerea consumului autoturismelor este o preocupare permanentă a constructorilor de automobile, ce a căpătat importanță mare, în special, după criza petrolului din anii 1970.

(sursa: www.justincapra.ro)

ION HELIADE RĂDULESCU

I s-a zis părintele literaturii române și i s-a ridicat o statuie la București. Este, a două mare personalitate a literaturii române după D. Cantemir. Vede lumina zilei la Târgoviște, ca fiu al lui Ilie Rădulescu. Urmează Școala grecească de la Schitu Măgureanu. Trece la Colegiul Sf. Sava, ajutându-l pe Gh. Lazăr și devenind, la retragerea acestuia, succesori de nădejde. Va predă aici româna și matematica. Publică la Sibiu Gramatica Românească (1828). Înființează primul ziar Curierul românesc (1829), urmat de suplimentul literar Curierul de ambe sexe (1837). În 1836, își adună producția literară în volumul Culegeri din scrierile lui I. Eliad de proze și de poezie. Participă la pregătirea Revoluției de la 1848, redactează proclamația ce s-a citit la Izlaz, e membru al guvernului provizoriu și e silit a se expatria, trăind 10 ani departe de țară la Paris. Abia în 1859 se înapoiază din exil.

S-a pronunțat împotriva împrumutării clăcașilor, pentru desprinderea totală de sub influența Rusiei și pentru o înțelegere cu Turcia. Mulți din foștii prieteni i-au devenit adversari. Își ia aere de profet, împrășcându-și adversarii cu furie nestăpânită.

Scriitor, filolog și îndrumător cultural, Heliade domină o jumătate de secol de poezie românească. Își face planuri mari, dar nu le duce la îndeplinire. Încearcă toate speciile genului liric, însă producțiile literare sunt inegale: unele excelente, altele slabe, lipsite de culoare. S-a dovedit înzestrat pentru poezia satirică și fabulă. Și în proză, unde are talent, se distinge spiritul său satiric. Cea mai importantă operă este Echilibru între antiteze, prima schiță românească a unui sistem filosofic.

Capodopera literară a lui H. rămâne Zburătorul:

"Vezi, mamă, ce mă doare! Și pieptul mi se bate, Mulțimi de vinetele pe sân mi se ivesc; Un foc ș-aprinde-n mine, răcori mă iau din spate, Imi ard buzele, mamă, obraji-mi se pâlesc!"

Pornește de la mitul folcloric, de care vorbește și Dimitrie Cantemir în Descriptio Moldaviae. Același mit îl inspiră și pe Eminescu în Călin (File de poveste) și în Luceafărul.

Poetul nostru național îl admiră astfel în Epigonii:

"Eliad zidea din visuri și din basme seculare Delta biblicelor sfinte, profetiilor amare, - Adevăr scaldat în mite, sfînx pătrunsă de-nțeleș. Munte cu capul de piatră de furtune detunată, Stă și azi în fața lumii o enigmă neeplicată. Și veghează-o stâncă arsă dintre nouri de eres."

(Oglan Alexandru, cl. XII B)

„Dumnezeu a creat o armată de muzicanți. Beethoven e general, iar eu, plutonier major!”

In memoriam JOHNNY RĂDUCANU: Un jazzman desăvârșit

„Mr. Jazz of Romania”, cum l-a supranumit presa internațională „a plecat” să cânte alături de îngeri și poate să-l binedispună pe Sfântul Petru la sfârșitul lunii trecute... Eco-ul în presa internațională a fost mai mult decât surprinzător, cele mai importante publicații din lume acordând o atenție generoasă celui care a fost, de fapt, o adevărată somitate a jazz-ului mondial. „-Mă car, bă, mă car, mâine-poi-mâine n-o să mă mai vedeți!”- așa îi amenința cu umor și năduf pe cei apropiați și desigur, nimeni nu putea să-l creadă. Doar el era „Mr. Jazz of Roumania” ceea ce viza nemurirea...

The Huffington Post nota: „Dumnezeu i-a dat imaginație, ritm și pasiune. Pasiunea sa pentru jazz a fost extraordinară”, iar **ABC News** i-a omagiat influența: „Johnny Răducanu a inspirat generații întregi de muzicieni tineri”. **Washington Post** scrie că artistul era o somitate în jazz, subliniind și comentariile îndrăznețe despre politică, limbajul adeseori necenzurat, farmecul aparte și veselia molipsitoare. Publicația **ABC** din Spania scrie cu părere de rău despre moartea unui mare muzician al lumii, Johnny Răducanu. „Vestea decesului a suscitată o mulțime de laude și admirații față de cel care a fost Mr. Jazz”, conchide **ABC España**. Și cotidianul internațional **La Specula** anunța decesul acestuia pe care îl numește „cel mai important muzician și promotor al jazz-ului românesc”.

Pe numele său adevărat, Crețu Răducanu, cel ce avea să reinventeze jazz-ul „în partea noastră de lume” s-a născut pe 1 decembrie, chiar de ziua României, 1931, la Brăila, într-o familie de lăutari: „Am un arbore genealogic plin de lăutari faimoși. Bunicul din partea mamei, Stroe, era cel mai bun lăutar din Viziru și toți frații mamei erau muzicanți, zic muzicanți pentru că ei cântau cu toții după note. Tata se trăgea din Petre Șolcanul Crețu, mare

baladist, rob pe moșia lui Ipsilanti. Peste ani, când m-am apucat de muzică, bătrânii din familie au spus că așa avea har de la Dumnezeu și că așa semăna cu Petre Șolcanul. Tatăl meu, Costică Cafeniu, a fost contrabasist foarte apreciat la vremea lui. În casa noastră era un mic Conservator, fiecare cânta în legea lui în câte o cameră”, mărturisea artistul în memoriile sale.

Când și-a manifestat dorința de a învăța să cânte la pian, frații mai mari l-au trimis să se spele pe mâini, lucru ce l-a intrigat foarte tare. „-Bre, da' de câte ori pe zi trebuie să mă spăl ca să ajung să cânt la pian?”; „-Spală-te tu mai întâi, să te vadă lumea că nu mai ești maidanist și abia apoi vine și muzica”. La Unchiul Oană și-a făcut debutul: „-S-a strâns tot neamul să vadă cum cânt eu la pian. Era ceva nemaivăzut, un golan ca mine care-și pierdea vremea prin port venise spălat, aranjat, cu pantalonii, să cânte la pian. Imi aduc aminte că n-am avut deloc emoții, îmi plăcea să cânt la pian și cu asta basta. Am cântat Marșul măgarilor pe care făceam tot felul de improvizații. A fost un succes imens. Nea Oană mi-a dat 10 lei să fac eu ce vreau cu ei. Apoi s-au dus în delegație la tata: «Golanul ăla mic are talent cât noi toți la un loc.»”

„Nu știam ce înseamnă jazz, credeam că așa îl cheamă pe pianist!”

„Ne mutasem pe strada Regală, aveam lumină electrică și, ca oamenii care se respectă, patefon. Frații mei ascultau plăci cu Duke Ellington. Auzisem la ei cuvântul «jazz», dar nu știam ce înseamnă, credeam că așa îl cheamă pe pianist. Pentru mine era o muzică magică. Mă făcea să dansez și să bat în cazanele de rufe ale mamei.”

Și-a continuat studiile muzicale la cele mai prestigioase școli din Iași, Cluj și la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. S-a afirmat încă din anii studenției ca un contrabasist de o mare valoare și un inspirat improvizator, colaborând cu cei mai buni muzicieni ai momentului. La 19 ani, adică în 1950, era deja considerat un bun interpret de jazz. A fost cunoscut ca pianist, contrabasist, compozitor, aranjor și lider de formație. De-a lungul carierei sale, Johnny Răducanu a scos peste 13 albume de muzică jazz, cele mai multe fiind celebre în străinătate: „Jazz în țara mea”, „Confesiuni”, „Jazz antifanariot” etc.

A emigrat în America, unde a cântat ani de zile în cafenele, muzică de caffè-concert, ajungând să fie cunoscut și apreciat de mari artiști contemporani ca Anthony Quinn. În scurt timp, a reușit să umple arene întregi cu publicul atras de acordurile pianului său. De-a lungul timpului, a colaborat cu trompetistul Art Farmer, trombonistul Slide Hampton sau pianistii Friedrich Gulda și Guido Manussardi. În 1987, ca recunoaștere a talentului său nemăsurat, a devenit membru de onoare al Academiei Louis Armstrong din New Orleans, SUA. A colaborat și cu muzicienii români, în ultimii anii susținând recitaluri alături de artiști renumiți precum Teodora Enache și Anca Parghel. Pe lângă activitățile sale din domeniul muzical, s-a remarcat și pe scena teatrului. Astfel, a susținut, împreună cu Ion Caramitru, spectacolul de teatru poetic „Dialoguri și fantezii în jazz” pe scena Teatrului Național București, dar și pe scene internaționale, cum ar fi Teatrul Molière-Maison de la Poésie din Paris. Deși un artist de renume internațional, cu numeroase premii muzicale, Johnny Răducanu, mare patriot, a locuit, în ultima perioadă a vieții sale, într-o garsonieră din Banu Manta, s-a luptat cu diabetul și a avut pensie de 420 lei, după ce a fost angajat la Electrecord, ieșind la pensie dintr-un post de... portar. „Pensia mea e de 420 de lei, dar nu contează asta. Atât au considerat ei că merit să am, atâta am. Dar nu reclam asta niciodată, ci râd, dați-mi voie să râd”, afirma artistul într-un interviu ce urma să fie publicat de www.puterea.ro. „La înmormântarea mea vreau să vină câini, pisici și doi-trei oameni”, ar fi declarat, cu câteva zile înainte de moartea sa, îndrăgitul solist, citat, de apropiați.

Pe 6 octombrie Johnny Răducanu ar fi trebuit să plece în Austria, unde a fost premiat un film cu muzica lui. Îndrumător activ al tinerei generații, Johnny Răducanu este considerat un veteran al muzicii românești de jazz. Ceea ce va rămâne însă după dispariția interpretului cu o magnetică prezență scenică, sunt compozițiile sale, în care tipul românesc de sensibilitate se îmbină cu inflexiunile blues-ului.

(Cristea Gabriel, XI B,
prof. Stan Irina)

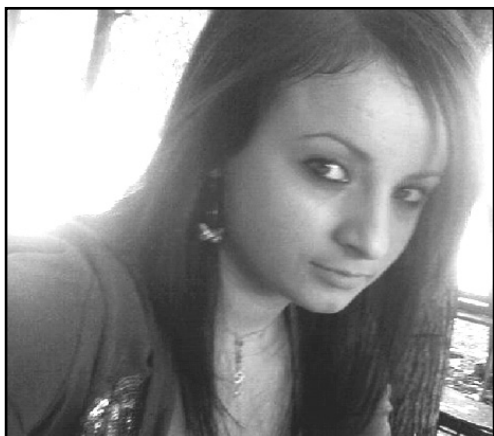
Bibliografie:

„Singurătatea, meseria mea”, J. Răducanu, Regent House Printing & Publishing, 2002;

Edițiile on-line din 19, 20.IX 2011: www.romanialibera.ro; www.financiarul.ro; www.puterea.ro. www.mediafax.ro.

DESPRE „INDEPENDENȚĂ” LA VÂRSTA ADOLESCENȚEI... sau:

Cum te descurci cu singurătatea atunci când toată familia este plecată din țară ?

„Ne naștem singuri, trăim singuri, murim singuri. Doar prin intermediul dragostei și al prieteniei ne putem crea pe moment iluzia ca nu suntem singuri” spunea un mare înțelept. Când am citit prin clasa a a IX-a această afirmație pe coperta unei cărți despre „autocontrol și gândire pozitivă”, mi-am spus e un non-sens. Mai ales, chestia cu nașterea... Lucrurile s-au schimbat și acum înțeleg mai bine decât oricând vorbele acestea. Locuind singură, am încercat să mă „documentez” pentru că ceea ce la început părea „libertate”, „curaj” și „sunt mare, mă descurc eu” s-a dovedit altceva. Normal că trebuie să ne încurajăm părinții că totul e foarte bine... Au plecat din cauze strict obiective. Odată „șocul” trecut, încerci să-ți pui ordine în gânduri, afli că sunt foarte mulți colegi în situația ta, începi să te obișnuiești: să nu te aștepte nimeni, nici măcar să-ți reproșeze dacă ai întârziat sau ai luat o notă proastă, să plătești facturile, să ascuți bătrânul administrator despre cum trebuie reparat subsolul etc. Este atât de straniu că există persoane de aceeași vârstă cu mine, care se plâng „ce nașpa-i că mă bat ai mei la cap toată ziua”, „m-am săturat să-mi fac mereu ordine... e teroare maică-mea!” Mi se par simpatici și într-un fel, norocoși.

„Documentare”: iei reviste pentru vârsta ta, mai vorbești cu prietenii, mai dai un search pe Google și la rubricile privitoare la relații umane și sănătate, afli cu stupeoare după cum merg lucrurile în acest început de mileniu, se pare că singurătatea este una dintre cele mai mari dureri prin care o ființă umană poate

trece. Pentru unii oameni, singurătatea este una dintre cele mai mari temeri pe care le poartă cu ei în fiecare zi. Veți spune că e deprimant, dar știu că foarte mulți adolescenți se confruntă cu asemenea probleme. Deunăzi, am auzit două doamne respectabile, vorbind despre doi colegi mai mici, de prin clasa a IX-a, ceva de genul: „Ce bine le-o fi! Le vin banii de-a gata, nimic nu-i de capul lor. Pe vremea mea...” Le-am salutat respectuos și am plecat la școală: aici e o altfel de familie.

„Clarificare”: singurătatea nu este ceva care îi atacă pe cei săraci, neatractivi sau mai puțin populari așa cum mulți dintre noi cred. Singurătatea este un sentiment. Nu este o situație. A fi singur este o situație. Să te simți singur(-ă), e o emoție pe care oricine o poate simți indiferent de condiția socială, viața de familie sau situația materială...

Ce faci când te simți singură? Iată ce am aflat despre „pașii de acțiune”:

- Exprimă-ți sentimentele, fie și în mediul virtual: exteriorizarea scoafe la suprafață cele mai adânci sentimente!

- Exprimă-ți temerile, vorbește despre ele și acționează spre realizarea scopurilor personale!

- Privește teama ca pe un instrument al evoluției, de succes, care pune motorul în funcțiune și te provoacă să acționezi!

Marea majoritate a adolescenților nu reușesc să stea singure în casă, fără cineva, fără un film, fără muzică și aleg să rătăcescă prin oraș, să intre în anturaje proaste, numai de teama de a nu rămâne singure cu ele însele. E o dramă și trebuie evitată cu orice preț! Secretul constă în deplasarea de la poziția de durere la poziția de putere. În acel moment faptul că deții o temere devine irelevant și asta fiindcă, puterea înseamnă:

- viziune pozitivă asupra lumii și sentiment încrezător în propria persoană;

- abilitatea de a te îngriji și trăi viața cu succes;

- a faci ce e necesar pentru a evolua mereu;

- caută-ți un hobby: aduce bucurie și satisfacții;

- a acționa și a iubi.

Creierul funcționează doar cu afirmații, fă-l să lucreze pentru tine!

(Petroiu Petruța, clasa a XI-a C)

Top Gear

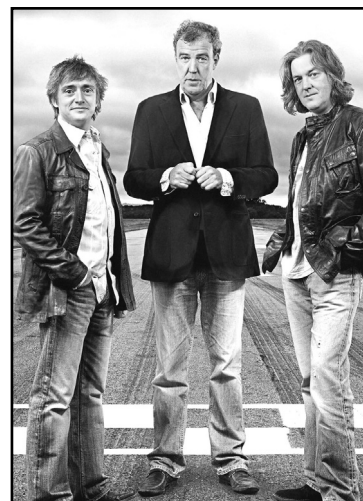
Cu siguranță, cea mai controversată emisiune TV în domeniul auto, cu milioane de telespectatori ce nu pierd nici un episod, a fost și va rămâne mult timp de acum în colo „Top Gear”. Prezenterii sunt: Jeremy Clarkson, Richard Hammond și James May, de asemenea în emisiune este prezent și The Stig, un pilot anonim ce testează orice mașină „ce cade” în mâinile sale.

Faptul că „Top Gear” are un rating uriaș se datorează umorului englezesc, criticilor dure, competiției ce apare de fiecare dată între cei trei protagoniști, testarea ultimelor modele a celor mai scumpe firme auto, dar și știrile în domeniul acesta.

Un segment nelipsit, este acela în care o vedetă este pusă să conducă pe o pista de curse, într-o mașină cu preț rezonabil, iar timpul scos de vedeta respectivă este afișat pe o tabelă pe care sunt toți timpii vedetelor prezente până în momentul respectiv.

Emisiunea a avut episoade filmate în foarte multe colțuri ale lumii, de la Polul Nord, Japonia până în România unde aceștia au testat trei supercar-uri pe traseul Transfăgărășan, aceștia afirmând la momentul respectiv că a fost cel mai „tare” drum din lume.

În final, putem afirma că „Top Gear” se adresează tuturor vâstelor deoarece sunt prezentate mașini tinerești, cele sport/coupe, dar și mașini ce se adresează oamenilor de afaceri, limuzinele în valoare de sute de sute de mii de euro. (Badiu Maricel, XB)

Toamna se numără bobocii: (prof. coordonator Stan Irina)

I-AM CONTACTAT, NE-AU RĂSPUNS CU PROMPTITUDINE, GATA SĂ NE ÎMPĂRTĂȘEASCĂ PRIMELE IMPRESII ALE VIETII DE STUDENT:

HOTIN NARCISA,
anul I, Facultatea de Jurnalism,
UNIVERSITATEA „ALEXANDRU I.
CUZA”, IAȘI

După cum bine știm este aproape o lună de când toți studenții au revenit la programul obișnuit, iar bobocii au început să se acomodeze cu trecerea aceasta de la clase la grupe, de la ore la cursuri și seminarii sau de la un oraș micuț la unul de dimensiunile Iașului... În prima zi toți eram bulversați nu reușeam să înțelegem orarul, ce înseamnă A F G sau I, II, III, așteptam să vină o minte luminată să ne ajute (de cele mai multe ori un student mai mare). În mintea tuturor erau tot felul de întrebări: „Ce cursuri am mâine?”, „În ce grupă sunt?”

Deja de a doua zi întrebările au căpătat o altă formă: „Oare unde este sala în care am cursul?”, „Oare ei sunt colegii mei sau am nimerit unde nu trebuia?”. Cert este că după aproape o lună toate aceste incertitudini nu mai există, toți au reușit să își găsească orarul, să își găsească colegii și chiar să lege prietenii. Cei nou-veniți în oraș s-au acomodat cu peisajul și încep să descopere lucrurile frumoase, dar totodată și viața de student. Mai rămâne o întrebare, la care vom afla răspunsul mai târziu: „Cum este sesiunea?” După această perioadă bobocii vor descoperi ce înseamnă cu adevărat viața de student...

Am ales această facultate deoarece am vrut altceva decât ceea ce vor

majoritatea fetelor, multe dintre ele aleg limbile străine sau ASE-ul. În plus consider că meseria de jurnalist este una care te ține mereu în priză, și nu te lășă niciodată să te plictisești. Iașul? Încă sunt surprinsă de acest loc și mă simt foarte mândră când mă gândesc că pe locurile unde merg eu au trecut și scriitorii despre care am învățat la școală: când cobor spre Biblioteca Centrală „Mihai Eminescu”, în stânga este un indicator pe care scrie „Spre casa Vasile Pogor”. Acolo se țineau odinioară ședințele Junimii, acolo Titu Maiorescu a pus bazele unei mișcări ce a schimbat din temelii cultura română... Este și locul unde Eminescu și-a citit nuvela „Sărmanul Dionis” și Creangă „Soacra cu trei nurori”!

Cursurile preferate? Am 2 seminarii care îmi plac, de fapt, cel mai mult și la care nu ajung niciodată să mă plictisesc. Este vorba despre **Introducere în științele limbajului și ale comunicării** urmat de seminarul **Mass-media, sisteme și procese**. Am descoperit că îmi place cel din urmă când am început să-mi scriu temele, practic „știrile”. Poate că a venit de la sine, prin simplul fapt că reușesc imediat să găsesc soluțiile oportune, răspunsurile corecte, să fiu eu!

Cea mai „trăsnită” temă? Hm! Pentru săptămâna viitoare trebuie să scriu un articol pomind de la ideea: „Closetul la nevoie se cunoaște”. Recunosc am ceva „experiență” în domeniul eseurilor inedite și din liceu, iar acum, îmi prinde bine. Pentru început aceasta ar fi prima temă „trăsnită”, dar sunt convinsă că vom avea tot mai multe surprize de acest fel.

Despre timpul petrecut în liceu? Nu aș schimba nimic, a fost o perioadă frumoasă din viața mea și nu regret nimic: am legat prietenii trainice și am cunoscut tot felul de oameni, care direct sau indirect au contribuit la formarea mea. Mesajul pentru foștii mei colegi: să aibă mult noroc în ceea ce vor face, iar cadrelor didactice, mulțumiri și tot binele din lume!

VOINEAG DRAGOȘ COSMIN,

anul I, Facultatea de Inginerie și
Managementul Sistemelor
Tehnologice, UNIVERSITATEA
POLITEHNICĂ BUCUREȘTI

Î:-Ce ne poți spune despre viața
de student?

R:-În primul rând, mă bucură faptul că fostul meu liceu se interesează de absolvenții săi! Câte ceva despre viața de student: pot spune că te maturizează și prinzi ceva experiență încă din primele zile ale anului I. Cursurile sunt variate ceea ce e bine pentru că nu intervine monotonia de a sta 6 ore pe zi la școală, faci 4 ore apoi ai pauză; în cazul meu mă duc să mă odihnesc, mănânc sau mai fac o temă... Următorul curs ține 2 ore, dar chiar dacă am mai avut și înainte încă 4 ore nu mă simt deloc obosit. Îmi pare rău că încă nu vă pot transmite și câteva fotografii din facultate și campus, deocamdată sunt în plină „organizare”. Cu prima ocazie îmi voi lua revanșa! Orele de laborator sunt mai dificile din cauza că la fiecare dintre acestea trebuie să prezinti un proiect. Acesta nu este obligatoriu acum, în octombrie, ci la sfârșitul semestrului, dar dacă le las spre sfârșit o să-mi fie greu căci se vor „aglomera” toate.

Î:-Ce impresie ți-au lăsat noii tăi profesori?

R:-Nu sunt ca la liceu și țin să spun că duc lipsa cadrelor didactice de la „Auto” pentru că erau mult mai apropiati de noi, asemeni unor... părinți spirituali.

Î:-Cazare? Se spune orice student trebuie să locuiască măcar 1 an la cămin...

R:-Țin să precizez că stau la cămin, în Regie, cu încă 4 colegi, dintre care doar unul este din Focșani. Mă înțeleg bine cu ei, uneori există și mici neînțelegeri, dar așa se întâmplă peste tot, nu-i așa? Fiecare provine din zone diferite, are propriile obiceiuri și capacitatea de adaptare la nou...

Î:-Pasiunea pentru teatru și stand-up comedy?

R:-Deocamdată sunt foarte ocupat, iar în legătură cu ideea de stand-up comedy, mi-ar plăcea dacă aș avea posibilitatea aceasta, să fie între prieteni, ca un hobby...

Î:-Un mesaj pentru foștii colegi?

R:-Elevilor de la Colegiul Tehnic Auto „Traian Vuia” le transmit salutări, succes și să pună mâna pe carte până nu e prea târziu! Viața e prea

grea să lași loc unui eșec sigur, să învețe din ceea ce s-a întâmplat anul acesta la bac... Și îi aștept la Universitatea Politehnică din București!

Vă mulțumesc încă o dată pentru că mi-ați oferit această șansă și ori-când sunt dispus să colaborez cu cei care mi-au fost profesori în anii de liceu. De asemenea, dacă voi fi disponibil și voi putea îi voi ajuta cu cea mai mare plăcere și pe viitorii posibili colegi. Salutări tuturor cadrelor didactice, sănătate și succes! Vă salută cu respect și vă urează toate cele bune, Dragoș-Cosmin Voineag de la fosta clasă „rebelă” a XII-a B, actualmente student, boboc în toată firea în frumoasa noastră capitală! Vă mulțumesc!

COSTACHE MARIAN, anul I, Facultatea de Agricultură, specializarea Inginerie Economică în Agricultură, UNIVERSITATEA AGRONOMICĂ „ION IONESCU DE LA BRAD”, IASI

De ce acest domeniu? Deoarece eu cred că are un viitor și potențial avem Slavă-Domnului, însă nici un job decent peste hotare nu aş evita. Iașul este un oraș aglomerat, viu, zburci-mat, ca orice „capitală de regiune”... Campusul universității este plasat în fabulosul Copou (atât de îndră-git de Maiorescu, Eminescu etc.) și reprezintă o parte a orașului destul de liniștită, foarte bine îngrijită, având așa... un aer mistic și misterios! Este ceva indescritibil, o anumită energie a locului, a oamenilor, care te inspiră și te motivează. Aici am întâlnit colegi

exact cum mi-i imaginam: de toate felurile. Am avut noroc în ceea ce privește repartizarea pe camere. Chiar am 3 colegi de treabă și suntem pe zi ce trece mai uniți. Adesea am mai făcut plimbări nocturne prin Parcul Copou alături de ei: sunt colegii de la Arte și Litere care mai cântă la chitară. Nu mi-am imaginat niciodată sune-tul chitarelor acustice și pe noi încercând să le acomnăm vocal. Un alt subiect de care am rămas plăcut surprins este complexul sportiv la care avem acces.

Fac parte și din adunarea studen-ților din USAMV sau Liga Studenților. Acest grup se bazează pe voluntariat, iar la prima vedere credeam că este o pierdere de vreme. Apoi mi-am dat seama că nu este așa, aici am cunoscut colegii mai mari, particip la proiec-te interesante și din care am de învățat.

M-am decis, astfel, să particip și la Balul Bobocilor (22 noiembrie): ore de repetiții, emoții și altele, dar sper să iasă bine! Experiența dobândită în liceu cu trupa de teatru și la Highschool Contest îmi este de real folos. Aceasta este șansa de a-mi cunoaște mai bine colegii și colegele. Organizatorii, cei din anul III și IV sunt foarte de sociabili și te ajută să te inte-grezi destul de ușor în grupul lor, lucru ce mi se părea dificil la începutul anu-lui. Un mic inconvenient ar fi: orarul destul de încărcat, dar ne adaptăm! Aici, departe de casă, a trebuit să mă schimb mult, să am alte principii și am început să văd viața cu alți ochi. Stau câteodată pe geamul Camerei nr. 68 și mi se face un dor nebun de casă, de familie și sincer, de liceul meu, de colegi, de profesori și de timpurile în

care orele erau o adevărată plăcere!

Prin intermediul acesta aş vrea să le transmit următorul mesaj celor care sunt elevi la acest liceu: să se simtă mândri și să încerce să facă celebru numele școlii noastre: am învățat atât de multe lucruri la „Auto”! Aș vrea să le mulțumesc și profesorilor mei, și domnului director, Negoescu Ioan, pentru că m-au ajutat să ajung aici, având încredere în mine; în special, domnului diriginte Oprisan Decebal, doamnei profesoare de limba și litera-tura română, Stan Irina, domnului pro-fesor de matematică, Preda Cătălin, inclusiv domnilor maiștri. În final vreau să vă spun că sunt nerăbdător să vin la liceu, să revăd pe toată lumea... Cred că va fi posibil pe la sfârșitul lunii ianuarie.

**MULT SUCCES LA SIMPOZION
ȘI SUNT CONVINS CĂ VA FI UNUL
ȘI MAI BUN DECÂT EDIȚIILE
ĂNTERIOARE, CUM S-A
ÎNTÂMPLAT ÎN FIECARE AN!**

Cu respect, Costache Marian
Viorel

NOTA REDACȚIEI: „bobociei” au fost doar 3 din multitudinea de absol-venți cu care ne mândrim și întâmplător sau nu, au făcut parte din trupa de tea-tru a liceului: ne-au reprezentat cu succes, ne-au adus momente de reală fericire și ne-au făcut mândri că le sun-tem alături! Sperăm ca această rubrică să fie doar începutul unei frumoase cola-borări cu cei care au trecut pragul insti-tuției noastre. **SUCCES TUTUROR!**

HALLOWEEN – între tradiție și contemporaneitate

Pare o sărbătoare păgână prin manifestări și totuși, a fost acceptată de biserică. Noi am luat-o de la americani dar, rădăcinile ei sunt europene. Este vorba despre povestea nopții de Halloween...

Celții, care trăiau acum 2000 de ani în zona astăzi acoperită de Irlanda, Regatul Unit și nordul Franței, sărbătoreau Anul Nou pe data de 1 noiembrie. Această zi marca sfârșitul verii și al recoltei și începutul iernii, anotimpul asociat deseori cu moartea. Celții credeau că în noaptea dinaintea Anului Nou limita dintre tărâmul celor morți și lumea lor devine neclară și că fantomele celor decedați se întorc să bântuie pământul, creând probleme și stricând recoltele. Tocmai de aceea, în noaptea de 31 octombrie, ei sărbătoreau **Samhain**, un festival pentru care construiau rugi sacri, aducând sacrificii zeităților sub formă de grâne sau animale.

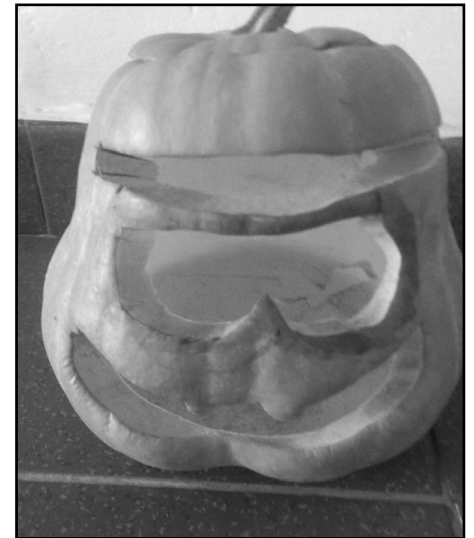
În timpul celebrării, celții purtau costume, în general, făcute din piele și capete de animale. Când sărbătoarea lua sfârșit, ei foloseau focul de la rugii de sacrificiu pentru a-și aprinde focurile stinse mai devreme în aceeași seară. Scopul era acela de a-i proteja pe parcursul iernii care urma. Probabil de aici a venit ulterior ideea dovlecilor luminați din interior.

Ulterior cucerii romane, **Samhain-ul** celtic a fost combinat cu două sărbători de origine română: **Feralia**, o zi la sfârșitul lui octombrie, în care roma-

nii își comemorau morții și festivalul în care o onorau pe **Pomona**, zeita fructelor și a copacilor. În secolul VII, influența creștinismului se extinsese și pe pământul celtic. Papa Bonifaciu al IV-lea a stabilit ziua de 1 noiembrie ca fiind dedicată comemorării sfinților și marțirilor - "Ziua tuturor sfinților" - o sărbătoare care se aseamăna cu festivalul celt, dar era de-semnată de biserică.

Până prin anii '30, în America, Halloween-ul adus de coloniștii englezi, devenise o sărbătoare seculară, dar centrată pe comunitate, cu parade, și petreceri răspândite prin tot orașul. Tot cam în acest timp a fost resuscitată și tradiția "trick or treat" care datează probabil din vremurile paradelor de Ziua tuturor sfinților din Anglia. În timpul festivităților, sărmanii cerșeau mâncare și oamenii le ofereau plăcinte numite "prăjituri de suflet" în schimbul promisiunii de a se ruga pentru sufletele celor morți din familia lor.

Această tradiție era un mod relativ necostisitor pentru ca toată comunitatea să se bucure de sărbătoare. În teorie, oamenii își puteau preveni

"soarta" de a fi păcăliți (**trick**), oferind copiilor sau celor care le sunau la ușa costumați o mică atenție (**treat**) - bomboane, dulciuri, mere. Obiceiul costumelor de Halloween are rădăcini adânci în istorie, plecând de la vechii celți chinuți de gerul iernii, până la englezii care considerau că în noaptea în care se deschid porțile celor fără viață, nu pot ieși afară din casă decât costumați pentru a speria, la rândul lor, fantomele...

(prof. Roșcan Oana)

HALLOWEEN RHYMES

Cats and Bats

The cats scare me and so do the bats

And both of them wear funny hats.

The bats hang upside down at night

They are a silly crazy sight.

The cats all like to hiss and fight.
They sit on the steps in the bright moonlight.

My favorite creature is a ghost
Because he's so spooky on a post
What a night!

There was a big black bat

Who sat upon a hat.

He met a green and purple witch

Who had fallen into a ditch.

The witch said, "Help me up.

I need my magic cup.

To drink my rat filed brew

Before I lose my other shoe."

The bat said, "Play with me.

And I'll help, you'll see.

Then we'll go out to scare

The children everywhere."

Poor witch in a ditch!

A green and ugly witch

Fell into a deep-deep ditch.

A man came to get her out

When he heard her yell and shout.

The ditch was so deep and wide

The witch screamed and cried.

HAPPY HALLOWEEN!

RUBRICA LUI DENIS: **SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ZILELE NOASTRE... EFECTELE? VOM TRĂI ȘI VOM VEDEA...**

DE CE SFIDEAZĂ INDIA CRIZA IMOBILIARĂ?

India este pe locul 2 din 50 de poziții, într-un clasament internațional al țărilor cu cele mai mari creșteri anuale de preț pe segmentul rezidențial, conform ultimelor studii ale companiei Knight Frank. De la începutul anului trecut și până în primele luni ale lui 2011, prețul mediu la nivel național a urcat cu peste 21%. Cererea pentru unități locative este extrem de mare, atât în capitala Indiei, cât și în alte orașe mari. Prețul locuințelor din New Delhi a crescut cu peste 16% numai în prima jumătate a lui 2011 și cu aproape 34% în ultimul an, arată cifrele Băncii Naționale pentru Locuințe a Indiei (NHB). Creșteri de preț s-au înregistrat în toate metropolele, dar mai ales în orașe cu o pronunțată activitate de externalizarea activității către furnizori de servicii specializate sau în tehnologia informației și comunicațiilor (ICT). Semne de refacere a pieței imobiliare se întrezăresc chiar și în orașele cu o puternică activitate în domeniul manufacturii sau producției de electronice, care au avut de suferit în 2009 din cauza crizei financiare (cum ar fi

Hyderabad, Kochi, Bengaluru). Doar două dintre marile orașe au înregistrat o scădere a prețului locuințelor în ultimele trei luni: Jaipur (-4%) și Kolkata (-8%). Dar per ansamblu, comparativ cu anul trecut, prețul locuințelor a crescut în toate cele 15 metropole unde Banca Națională pentru Locuințe a efectuat studii.

Ce făcea India când restul lumii întâmpina criza?

Deși, momentan, India traversează o perioadă în care economia a încetinit, nu este prima experiență de acest gen. Atunci când recesiunea economică a lovit întreaga lume, în 2008, dezvoltatorii indieni au fost prevăzători și au tăiat din prețuri, oferind fel de fel de alte facilități. Dar cu toate eforturile, cererea pentru proprietăți rezidențiale de lux a scăzut la jumătate, în timp ce cererea pentru locuințe accesibile a coborât cu 10%, conform unui studiu al Camerei de Comerț și Industrii a Indiei, de la începutul lui 2009. Investitorii în segmentul rezidențial s-au reorientat rapid către construcția de locuințe pentru cei cu veni-

turi scăzute, ceea ce le-a adus salvarea. Economia Indiei și-a revenit rapid, iar prețul locuințelor a început din nou să crească, cu o viteză amețitoare.

În India, toate marile orașe se schimbă rapid, odată cu apariția unor noi clădiri de birouri și a unor blocuri de apartamente ce sfidează înălțimile

În Chennai, de exemplu, un complex de birouri sub forma a șase fluturi uriași cu o singură coloană vertebrală va deveni, în curând, sediu a peste 24.000 de angajați ai companiei Tata Consultancy Services, cea mai mare firmă de tehnologie din India. Uriașa structură de sticlă și oțel, numită complexul Siruseri, costa 500 de milioane de dolari și include căderi de apă, grădini interioare cu peste 146 de tipuri de copaci, panouri solare și a primit avizul de construcție verde.

Tata Consultancy Services declară că are un buget de 1 miliard de dolari rezervat unor sedii de birouri de diferite stiluri arhitecturale care vor fi executate în următorii cinci ani. S-a spus că industria IT este foarte tânără. "Vârsta noastră medie este de 28 de ani și toți au aspirații mari. Vor să-și construiască o carieră de succes. De aceea, ca angajator, este important să le oferi un mediu minunat, unul în care să poată crea și colabora. Ne va ajuta să atragem tipul de talent pe care ni-l dorim și să-l păstrăm"- rezumă directorul companiei filosofia de afaceri a firmei. În Mumbai, capitala financiară a Indiei, noile blocuri de apartamente de lux sunt construite peste tot prin oraș pentru a-i găzdui pe îmbogații, care îngroașă constant rândurile. Populația de milionari a Indiei a crescut cu peste 50% în 2009...

Și Donald Trump construiește în inima Mumbaiului. Partenerul său indian, Harresh Mehta de la

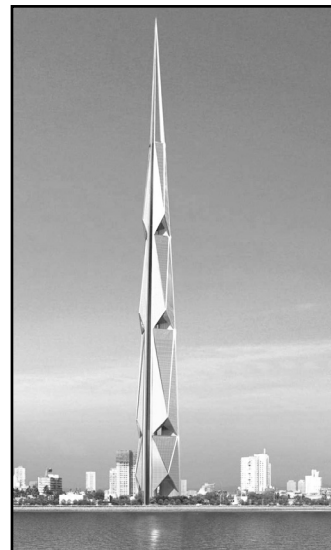
Rohan Lifescapes, a declarat că toată lumea în Mumbai are foarte mulți bani... "Deși piața acțiunilor este destul de întunecată, afacerile merg bine". Au început astfel lucrările la World One, cea mai înaltă clădire de locuințe din lume, cu 117 etaje, construită în Mumbai de Lodha Developers. Există și unele voci care spun că infrastructura orașului Mumbai nu poate susține creșterea imobiliară. INDIA TOWER: va măsoara 719 metri înălțime și va fi terminat în 2016. Turnul se construiește tot în Mumbai, cel mai populat oraș din India cu 12,5 milioane de locuitori. India Tower va avea 85 de etaje, iar construcția trebuie să înceapă anul acesta.

Cine are de câștigat?

Se pare că exporturile către SUA ale produselor confecționate în India cresc amețitor, mai rapid decât exporturile din China. Mai mult de două treimi din investitorii străini au ales India ca destinație finală pentru a face producție. Iată câteva repere care permit analiștilor economici să spună că India este următoarea țară care va înregistra un boom economic peste așteptări. O primă cauză o constituie impasul demografic în care se află China. Din cauza legii care interzice unei familii de chinezi să aibă mai mult de un copil, tot mai puține persoane vor ajunge să muncească în fabrici. Vom trăi și vom vedea...

(Arsene Denis, X B)

Surse: Edițiile on-line din 20.IX-30.X.2011: www.wall-street.ro; www.9am.ro; www.businessday.ro; www.ziare.com; www.adevarul.ro.

VĂ RECOMANDĂM CELE MAI POPULARE MUZEE ALE LUMII!

**MOTTO: „Ars
longa, vita brevis”
(Hippocrate)**

Argument: vă veți întreba ce rost are să scriem despre aceste adevărate bijuterii artistice, dacă suntem în plină criză economică și în plus, adolescenții ar fi mai puțin interesați de artă și mai mult de frumosele, deloc ieftine inovații din IT... De ce nu? Aproape toți avem câte o rudă plecată la muncă undeva în străinătate și poate că în următoarea vacanță nu ar fi rău ca, în loc să ne cumparam cina cine știe ce bluză de firmă, să-i rugăm pe unul dintre cei apropiați să mergem la unul dintre aceste muzee!

Am observat că anul acesta, în august, puțini au revenit în țară și au preferat să-și cheme rudele acolo unde lucrează: în Spania, Italia, Franța, mai nou - Anglia, Suedia, Germania și chiar în Finlanda ori Statele Unite. Să ignorăm pentru o clipă toate campaniile de discreditare a românilor și să ne promitem că în următorii... 5-6 ani(?) vom vizita măcar două dintre muzeele de mai jos!

Muzeele de artă din întreaga lume adună anual un număr impresionant de vizitatori, de ordinul milioanei. Prestigioasa publicație The Art Newspaper a realizat următorul clasament al celor mai populare muzee de artă din lume, pe care îndrăznim să vi-l prezentăm în speranța că vă va fi de un real folos, măcar pentru motivația de a încerca "să facem economii pentru vacanță":

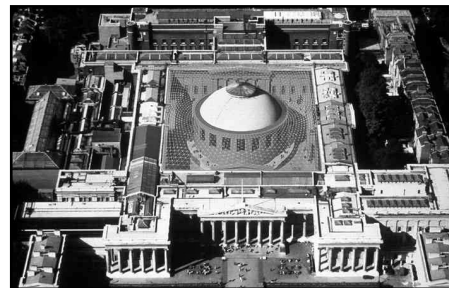
1. Muzeul Luvru, Paris: gazda celebrei Mona Lisa, a lui Leonardo da Vinci și a altor peste 35.000 de exponate, muzeul Luvru este cel mai popular muzeu de artă din lume, cu un număr de peste 8,5 milioane de vizitatori înregistrați anul trecut.

Cu o suprafață de peste 200.000 mp, din care peste 60.000 sunt destinate expozițiilor, Luvrul este cel mai mare muzeu de istorie și artă din Franța, potrivit site-ului oficial. **Programul colecțiilor permanente este:** Luni, Joi, Sâmbătă și Duminică: de la 9:00 la 18:00; Miercuri și Vineri: de la 9:00 la

21:45. Prețurile pentru accesul în muzeu diferă în funcție de numărul de persoane, tipul de tur ales și colecțiile vizitate. Accesul la colecțiile permanente costa 10 euro, în timp ce pentru expozițiile temporare, din Sala Napoleon, taxa de intrare este de 11 euro, iar ghidul multimedia, disponibil în 7 limbi internaționale, costa 6 euro pentru adulți și 2 euro pentru copii.

2. British Museum, Londra: cu cele 94 de galerii, expuse pe o suprafață de 13,5 hectare a avut 5,84 milioane de vizitatori în anul 2010. Cu cele peste 6.000 de obiecte istorice expuse, Muzeul Britanic găzduiește una dintre cele mai mari colecții de antichități din lume, care include Freza Parthenonului

și marmura Elgin, piatra Rosetta și vaza romana Portland datând încă din sec. I d.H., potrivit site-ului oficial al instituției.

Muzeul este deschis publicului în fiecare zi, de la 10:00 la 17:30. Taxele pentru vizitatorii ocazionali sunt cuprinse între 6 și 12 lire, în funcție de colecția pe care doriți să o vizitați.

3. Muzeul Metropolitan de Artă, New York: aici se găsesc opere de artă începând din antichitate (inclusiv o bogată colecție de artă și artefacte egiptene), lucrări ale marilor maeștri europeni, colecții bogate de artă americană, dar și de lucrări africane, asiatice, bizantine, sau artă islamică. În afara operelor de artă, la MET se găsesc și vaste colecții de instrumente muzicale, costume și accesorii, arme și armuri antice din întreaga lume. În galeriile muzeului sunt prezentate și mai multe interioare de epocă, de la Roma secolului I până la designul modern american, perfect reproduse, chiar cu unele piese originale. Cu peste 5,22 milioane de vizitatori în 2010, cunoscut și sub numele de MET, are în colecțiile sale peste două milioane de piese, împărțite în nu mai puțin de 19 secțiuni departamentale, potrivit site-ului oficial. **Programul de vizitare al muzeului este separat, în funcție de colecții și aripile în care acestea se află, cu mențiunea că în zilele de luni este**

închis pentru amenajare și curățenie. Prețurile de la intrare diferă și ele în funcție de numărul de vizitatori și colecții, dar în varianta generală, pentru colecțiile permanente, taxa pentru adulți este de 25 dolari.

4. Galeria Tate Modern, Londra: colecția cuprinde lucrări ale unor artiști britanici începând cu anul 1500 până în prezent, precum și colecții internaționale

ale unor artiști ca Picasso, Salvador Dali sau Andy Warhol, potrivit site-ului oficial. Tate Modern este una dintre cele patru galerii Tate din Marea Britanie și găzduiește colecții de artă contemporană din toate colțurile lumii. Anul trecut, galeria a avut 5,06 milioane de vizitatori. **Intrarea este gratuită la majoritatea colecțiilor, mai puțin în cazul expozițiilor majore, de duminică până joi, între orele 10:00 – 18:00. Vineri și sâmbătă galeria este deschisă între orele 10:00 și 22:00. Cardul de membru costă 52 de lire sterline pe an și include atât intrarea gratuită la expozițiile galeriei, cât și alte beneficii, cum ar fi apartenența la clubul privat și abonarea la publicațiile instituției.**

5. Muzeul Prado, Madrid: colecția permanentă a Muzeului Prado este una dintre cele mai mari din lume. Este formată din aproximativ 9000 de tablouri, 5000 de desene, 2000 de tipărituri, 1000 de monede și medalii, și aproximativ 2000 de obiecte decorative, potrivit site-ului oficial al instituției. Prado deține cea mai deosebită colecție de artă spaniolă, cu multe opere ale lui El Greco, Velasquez, Goya și Murillo. Vizitatorii pot admira și o colecție de lucrări ale pictorului flamand Peter Paul Rubens și ale pictorului olandez Hieronymus Bosch, dar și capodopere ale pictorilor italieni. Din cauza mărimii colecției numai a șaptea parte din colecția permanentă a muzeului este expusă. Muzeul Prado găzduiește **expoziții temporare** excelente. Orar: Marți – Sâmbătă 9:00 – 19:00; Luni – închis.

Biletul costă 6 euro iar pentru un bilet care vă permite să nu stați la coadă trebuie să plătiți 9 euro.

(Cu respect, al dvs. ghid „virtual”, **Hașcu Mihai, X B)**

Surse, site-uri recomandate: www.theartnewspaper.com; www.booking.com; www.wallstreetjournal.ro; www.travel.discover.ro; www.nationalgeographic.com; www.tate.org.uk; www.louvre.fr; www.artline.ro; www.cartile-adevarul.com; www.metmuseum.org; www.britishmuseum.org; www.museodelprado.es

Top 10 - cele mai ciudate atracții turistice

1. Marea bătălie cu frișcă – Cehia

Participantii formează echipe adverse și se înarmează cu tăvi cu frișcă. Are loc o numărătoare inversă, apoi echipele aleargă unele spre altele. Când se întâlnesc în centru, frișca începe să zboare...

2. Restaurantul Modern al Toaletei – Taipei, Taiwan

“Să mănânci aici este o experiență unică, asta ca să fim moderați. Stai la o cadă (masa ta), înconjurați de vase de toaletă (scaunele). Mâncarea vine într-un vas de toaletă”. Hm!

3. Ziua de naștere a măgarușului lior – Austin, Texas

În Austin, adulții și copiii îl folosesc pe prietenul fictiv al ursulețului Winnie drept scuză pentru a petrece.

“Ziua lui lior se celebrează de peste 40 de ani aici, în Austin. Se intră gratuit, iar banii strânși din vânzarea de mâncare, băuturi, picturi pe față și altele sunt donați organizațiilor locale non-profit. Sărbătoarea se ține în Pease Park, aproape de centru”.

4. Cocktailul degetului acru de la picior – Dawson City, Alaska

Oricine are un stomac puternic poate primi dreptul de a intra în Clubul “Sourtoe Cocktail” la Downtown Hotel. Pentru aceasta, trebuie să soarbă dintr-o băutură care conține un deget de la priciorul unui om, păstrate de hotel pentru aceste ocazii. Regulile spun că buzele trebuie să atingă degetul sărat...

5. Restaurantul Verzelor și Prezervativelor – Bangkok, Thailanda

“Nu vă lăsați induși în eroare de numele ciudat al restaurantului sau de vânzările de metode de contracepție care au loc acolo. Acest loc foarte popular strânge fonduri pentru Asociația de Dezvoltare a Populației și Comunității. La cină, împreună cu cafeaua este servit un prezervativ”. Interesant!

6. Marșea Clătitorilor – Londra, Marea Britanie

În această zi de marți, caracterizată prin clătite de secole, au loc curse. Tot

ce-ți trebuie este un costum dubios și o echipă și poți participa la Cursele Clătitorilor.

7. Shot Cafe – Riga, Letonia

Un local din Riga, Letonia, se poate lăuda cu una dintre cele mai ciudate toalete din lume. Shot Café este renumit nu pentru specialitățile din meniu, ci pentru ... atmosfera deosebită pe care o recrează... la baie.

“Shot Cafe are cea mai tare toaletă din lume. Este iluminată în funcție de starea de spirit și schimbă culoarea, de la roșu aprins la albastru închis sau verde pal. Vasul de toaletă este transparent și se poate vedea sârmă ghimpată și lame de ras. Ne-am îndrăgostit de această toaletă”, declară un turist.

8. Hakone Kowakien Yunessun Wine Spa – Hakone, Japonia

Despre japonezi putem spune, cu siguranță, ca sunt primii la capitolul dezvoltare tehnologică. Tot ei se evidențiază însă și la capitolul relaxare: la poalele muntelui Fuji, au construit o piscină pe care au umplut-o cu... vin roșu. Zilnic, sute de turisti și localnici vin aici și-și pun pielea la bătaie. Căci Yunessun Spa, din stațiunea Hakone, garantează efecte terapeutice pentru ten. Gazdele nu bagă mâna în foc pentru starea clienților... la plecare.

9. Cafe Gratitude – San Francisco, California

“Acesta este un loc foarte, foarte ciudat. Nu pot să trec de numele date mâncărilor. Au o salată care se numește **Sunt abundentă**. Dacă un chelner te întreabă pentru ce ești recunoscător astăzi, trebuie să răspunzi pentru a primi mâncare”, mărturisește un client.

10. Curse de gândaci – Brisbane, Australia

În Brisbane există un hotel care îi încurajează pe vizitatori să ia parte la “BYO Roach”, curse de gândaci de bucătărie. Cu maeștri de ceremonii care citească numele participanților, cimpoaie și tot tacâmul.

(Moclea Marius, XI B)

(Surse: www.booking.com; www.mediafax.ro)

Să râdem cu ... blondele!

■ O blondină și o brunetă sunt pe autostradă într-un tir.

Ajung la un pod, care are o înălțime de 3 metri.

Bruneta: "- Shit, tirul nostru are o înălțime de 4 metri!!

Blondina: "- Mărește viteza, nu este nici un polițist prin apropiere!"

■ Q: Care este diferența între blonde și semnele de circulație ?

A: Unele semne spun “stop”.

■ Trei blonde intră într-un bar. Sunt fericite, dansează și cântă. Tot comandă fiecare câte ceva de băut.

Barmanul până la urmă, le întreabă ce sărbătoresc.

Una dintre ele îi explică:

- Tocmai am terminat un puzle și ne-a luat numai 3 luni să terminăm!

- Și ? Întreabă barmanul.

- Pe cutie scria 2-4 ani!

■ Q: De ce le plac blondelor mașinile decapotabile ?

A: Fiindcă au mai mult loc să își întindă picioarele!

■ Q: De ce se ceartă 2 blonde pe o motocicletă?

A: Care să stea la geam!

■ O blondă își ia o slujba în domeniul public. Trebuia să vopsească banda de pe mijlocul unui drum de țară. Șeful ei îi spune că se află în perioada de probă și trebuie să vopsească cel puțin 2 kilometri pe zi, dacă vrea să-și păstreze serviciul. Verificând la sfârșitul zilei, el vede că în prima zi facuse 4 kilometri, dublu față de medie. A doua zi a fost puțin mai dezamăgit, pentru că blonda nu vopsise decât 2 km. Se gândește că oricum aceasta e media și trece cu vederea. Dar a treia zi, când blonda vopsise doar 1 km, îi spune:

- Ce problemă ai? Vreo boală, vreo defecțiune a echipamentului? Ce te oprește să faci 2 kilometri pe zi?

- Știți, cu fiecare zi sunt din ce în ce mai departe de găleată!

Confesiunile lui Alex

„A călători este, pentru cei tineri, o parte a educației; pentru cei mai în vârstă, o parte a experienței” (Fr. Bacon)

VACANȚA MEA ÎN PORTUGALIA

Tatăl meu are o vorbă, învățată probabil din țările pe unde a a lucrat; el spunea că orice călătorie, fie și ea de mii de kilometri, „începe cu primul pas: fă-ți un plan și ține-te de el. Dacă e nevoie, ia-ți rapid bilet la avion, respiră adânc și gata, lumea este a ta!” Da, fac parte din generația celor ai căror părinți se află la muncă în străinătate și o spun cu mândrie, nu pentru a stâmi compasiunea cuiva! Am aici, acasă, rude extraordinare, care îmi sunt alături necondiționat. Și mai am un motiv de mândrie: anual părinții încearcă să-mi ofere câte o vacanță în Portugalia, să vizitez mereu alte locuri, ignorând sacrificiile financiare, deoarece e o țară destul de îndepărtată și scumpă. Până în acest an mergeam cu autocarul cam 4-5 zile... un coșmar. Inițial mi-a plăcut vedeam multe țări și evitam frica de avion. Toate accidentele rutiere și faptul că „am mai crescut” ne-au determinat să luăm decizia de a pleca anul acesta cu avionul. Hm! De unul singur!

Iată-mă, în aeroportul Băneasa, care e mult mai mic decât mă așteptam! Nu seamănă deloc cu marile aeroporturi văzute în filme. Aveam zbor spre Lisabona la ora 23.00. Cu 2 ore înainte m-am prezentat la check-in. Zăpăcit un pic, m-am speriat când a început să sune alarma la trecerea spre zona de îmbarcare. Paznicii au zâmbit, mi-au spus să nu mă panichez, era doar o capsă de la „tricot”. Apoi am văzut avionul: uau, de data aceasta nu am mai fost dezamăgit. I-am admirat dimensiunile, era exact așa cum văzusem pe **Discovery**. Superb!

Când să-mi ocup locul m-au luat emoțiile: pentru numele lui Dumnezeu, mă aflam pentru prima oară într-un avion... Tocmai urma să decolăm. Stewardesele, atât de elegante și amabile, ne-au transmis primele indicații legate de securitatea zborului, în limbile română și engleză. Calmul lor m-a liniștit.

Pilotul ne-a anunțat prin stație să ne punem centurile, urma decolarea. Deodată a început să se audă un sunet foarte puternic la motoarele avionului și aparatul a plecat rapid, în circa 20 de secunde se ridică treptat în aer și a durat cam 40 de secunde până s-a îndreptat, paralel cu solul. Prin stație pilotul ne-a spus, când am pornit de pe pistă, că avionul avea 700km/h și în aer 1200km/h. Eu am fost uimit cu ce viteză am mers. Am trecut pe deasupra: Croației, a Franței, a Spaniei și o parte a Portugaliei. Am ajuns acolo la ora 03:00. În România ceasul era 05:00. M-am plimbat cu tata prin aeroportul plin de magazine și restaurante. La ieșire am văzut o imagine, care mi-a tăiat respirația. Un muzeu în aer liber! Am uitat descrierea făcută de tata, deși am mai fost în Lisabona, aeroportul m-a impresionat profund. Am mers cu taxiul până la autogară, să luăm autocarul spre Sines, acasă în Portugalia. Din autocar am văzut alte lucruri surprinzătoare. Pentru o clipă am crezut că sunt în Brazilia: **Monumento Cristo Rei**, cum spun portughezii, se găsește în vârful

unui deal la aproximativ 110 m înălțime, pe malul de sud al râului Tejo. Tata mi-a spus că asemănarea cu **Statuia lui Isus Cristos din Rio de Janeiro** nu este întâmplătoare. Unul dintre cardinalii patriarhi al Lisabonei ar fi văzut statuia din Rio în anul jurul anilor 1930, într-o vizită în Brazilia. El a răspândit rapid ideea de a avea o statuie neapărat identică și în Portugalia. Se spune că la o adunare de la Fatima, preoții ar fi făcut un jurământ să ridice această statuie a lui Cristos, dacă Portugalia nu va fi atrasă în cel de-al Doilea Război Mondial. Piatra de temelie a fost pusă în anul 1949 și în anul 1959 monumentul a fost inaugurat în mod oficial. Statuia făcătoare de minuni din Fatima a fost transportată aici pentru ceremonia de inaugurare, iar Papa a transmis un mesaj audio înregistrat. Cele 4 arcade înalte de 82 de metri din postamentul de beton al statuii reprezintă cele patru puncte cardinale, simbolizând astfel universalitatea Regatului lui Isus Cristos. O capelă mică este situată la baza statuii. Statuia în sine are 28 de metri înălțime, iar reprezentarea inimii măsoară 1,89 metri. Pentru o clipă mi s-a tăiat respirația, m-am simțit mic, mic și nesemnificativ în fața acestei minunății, construită de mâna omului. Un lift este instalat pentru a urca turiștii, pe o platformă la picioarele statuii, de unde se pot bucura de panorama Lisabonei și a împrejurimilor.

Când am coborât din autocar mi-am adus aminte de vremurile de demult, de acum 4 ani... Ajunși acasă, am mers la o familie tot din România. Am făcut cunoștință cu copiii lor. Suntem de aceeași vârstă și ne-am înțeles excelent. Părinții au vrut să-mi arate și alte locuri și neapărat să mă ducă la cumpărături în orașul Santiago. Au urmat zile frumoase, în care am profitat din plin să ne bucurăm de acest colț al lumii. A doua zi am mers cu tata prin împrejurimi și la plajă să mă relaxez după drumul obositor și valul de emoții. Seara am mers cu familia la un festival de vară care ținea o săptămână, FMM Sines. **Sines** este un orașel din districtul Setubal. Până în 1970 a fost un sat pescăresc, iar așezarea era locuită încă din timpurile romane (se numea „Sinus”). Așezare este situată pe coasta Alentejo și face parte din Parcul Natural St. Vincent și Coasta Alentejo de sud-vest și nu duce lipsă de atracții turistice. Orașul are o marină foarte mare, fiind singura între Setubal și Algarve. Datorită portului maritim și a platformei industriale a cunoscut expansiune rapidă. În fiecare vară are loc aici acest FMM Sines – Festival Musicas do Mundo, un festival mondial de muzică ce strânge laolaltă muzicieni de pe toate continentele. Obiectivele istorice și așezarea privilegiată, pe o stâncă în fața unui mic golf, contribuie la dezvoltarea turismului. Castelul de pe stâncă a fost construit în timpul Regelui Pedro, începând cu anul 1362.

Este locul de naștere al exploratorului Vasco da Gama, a cărui statuie se află în fața Bisericii parohiale. În Porto Covo, un

sat din apropiere, linia de coastă de o frumusețe deosebită și clădirile tradiționale atrag numeroși turiști. Am aflat că de-a lungul ultimilor 3000 de ani, teritoriul portughez a stat mărturie trecerii a numeroase civilizații: fenicienii, grecii, celții, cartaginezii, romanii și arabii au avut un puternic impact cultural. În secolul al XV-lea, cutezători exploratori portughezi, conduși de Vasco da Gama, au descoperit noi teritorii, care au permis extinderea imperiului peste mări. **Universitatea din Coimbra, creată în 1290 (!!!), este una din cele mai vechi universități ale Europei.**

De politică nu m-am interesat. Știu însă că în domeniul sportului, talentul fotbalistului Cristiano Ronaldo se bucură de un renume extraordinar. Acolo fie ești fan Porto, fie Lisboa, de la copiii până la bunici, toți iubesc fotbalul.

E haios când vezi seara, în timpul vreunui meci, câte o bătrânică, purtând însemnele echipei favorite, agitându-se și scandând alături de cei tineri numele favoriților, atunci când meciurile sunt difuzate pe ecrane uriașe în piețe sau în cluburi. În fiecare zi mergeam la plajă, cu prietenii, pe malul Oceanului Atlantic, ne scufundam, ne jucam cu mingea, dar nu puteam să stăm mult fiindcă era foarte rece. Vedeam persoane mai în vârstă, care înotau îndelung fără probleme. Seara am mai fost la câte un film 3D. M-a impresionat un film despre Lanterna Verde, un personaj care primește un inel magic și trebuie să salveze galaxia de extraterestri. Acum sună banal, acolo eram entuziasmat: încetul cu încetul am început „să prind” și limba.

În altă zi am fost pe coasta de nord. Acolo veneau niște valuri foarte mari care puteau să ajungă la doi metri dacă marea era neliniștită. Am adunat cu părinții scoici de totate tipurile, mari, mici, ca să le amintire. Înainte să mă întorc în România mi-am luat la revedere de la toți prietenii și ei mi-au urat drum bun. A doua zi mi-am făcut bagajele apoi m-am plimbat pe plajă și prin oraș pentru ultima dată. Seara m-am dus în stație să iau autocarul spre Lisabona. Mi-am luat la revedere de la tata și am plecat. **Orice călătorie, fie și ea de mii de kilometri, începe cu primul pas și până în vara următoare nu mai este chiar atât de mult!**

(Cișman Alexandru, X E)

RIHANNA PE LOCUL 10 ÎN TOPUL CELOR MAI PROFITABILI CÂNTĂREȚI

Potrivit unor publicații de specialitate, precum **Forbes** sau **Elitechoice**, în ultimele 12 luni personalitățile din industria muzicală, în spatele cărora se ascund adevărate „armate” de impresari, PR-i, designeri, stilști etc și care au susținut concerte cu casele închise, au reușit să adune milioane de dolari, iar topul primilor zece nominalizați arată astfel:

1. U2 (195 mil. dolari): Trupa irlandeză, originară din Dublin și condusă de la fel de celebrul solist Bono este un exemplu de longevitate pe scenele mondiale, cu o cariera de peste 35 de ani. Cel mai recent turneu al lor, cu o durată de doi ani va consta din reprezentări live pe întreg mapamondul. Estimările legate de vânzările totale ale acestui turneu mondial se ridică la 700 de milioane de dolari. Pe întreaga perioadă a turneului, peste 7 milioane de oameni sunt așteptați să asculte trupa rock în concertele live. În 2010, solistul trupei irlandeze a achiziționat 1,5% din Facebook prin intermediul firmei de investiții Elevation Partners în schimbul sumei de 195 milioane de dolari. Valoarea totală a acțiunilor sale se ridică în prezent la 728 mil. dolari, după ce Facebook a fost evaluată în luna ianuarie la 50 mld. USD.

2. Bon Jovi (125 mil. dolari): care a concertat și în România pe 10 iulie în Piața Constituției din București, este un alt cântăreț care nu a încetinit deloc în carieră odată cu vârsta. În cele 74 de concerte ținute în ultimele 12 luni de artist și trupa sa, Jon Bon Jovi a încasat 200 de milioane de dolari. În aceeași perioadă, artistul a reușit să lanseze și un album, **Greatest hits**.

3. Elton John (100 mil. dolari): în cei peste treizeci de ani de carieră muzicală, Sir Elton a vândut peste 250 de milioane de albume în întreaga lume. Popularitatea artistului britanic este încă intactă și astfel, în ultimele 12 luni a avut 102 concerte live, de pe urma cărora a încasat 204 milioane de dolari.

4. Lady Gaga (90 mil. dolari): popularitatea cântăreței a ajuns anul acesta la apogeu. Pe numele ei adevărat, Stefani Joanne Angelina Germanotta, artista a încasat 170 de milioane de dolari pe 137 de concerte ținute în 22 de țări și asta numai în ultimele 12 luni. Pe lângă încasările din concertele live, artista câștigă bani și din difuzarea masivă a pieselor ei la radio, din vânzările albumelor și contractele cu Polaroid, Virgin Mobile, Monster Cable sau Viva Glam, contracte ce au la bază, implicit aparițiile mai mult decât spectaculoase ale acesteia, frecvent contestate, dar cu o priză extraordinară la publicul tânăr.

5. Paul McCartney (67 mil. dolari): Sir McCartney câștigă foarte mult din drepturile de autor pentru mai bine de 300 de melodii de succes din întreaga lume și este una dintre cele mai bogate persoane din Marea Britanie, cu o avere estimată în 2010 la 475 milioane lire sterline (535 mil. euro), potrivit cotidianului britanic The Telegraph. Fostul coleg de trupă al lui John Lennon este cel mai de succes compozitor din istoria muzicii contemporane potrivit **Cărții Guinness a Recordurilor**.

6. The Eagles (60 mil. dolari): în ciuda faptului că nu au mai lansat de mulți ani un cântec nou care să aibă succes la public, acesta din urmă este destul de încântat de discografiile mai vechi ale trupei din Los Angeles; așa că rockerii fără vârstă de la Eagles continuă concertele live cu casa închisă.

7. Dave Matthews Band (51 mil. dolari): mai puțin cunoscută la noi, formația condusă de Matthews, un cântăreț de origine sud-africană, stabilit în statul american Virginia încasează în medie 1 milion de dolari pe concert, turneul ajungând deja la 68 de apariții în ultimele 12 luni.

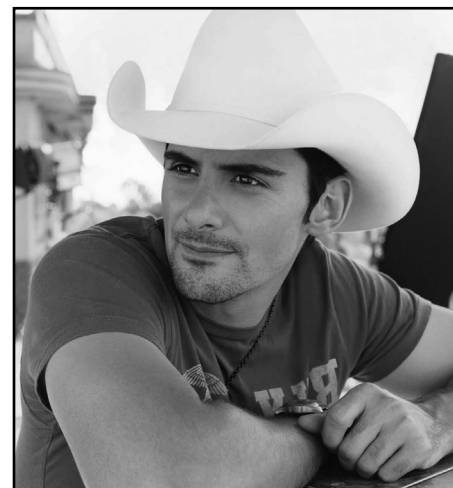
8. Brad Paisley (40 mil. dolari) (foto): foarte apreciat în SUA, Brad Paisley este un cântăreț de muzică country, în vârstă de 38 de ani, cu un stil ușor ironic, de mare succes, astfel încât cea mai mare parte a câștigurilor a provenit din sponsorizări și asocierea cu diferite brand-uri celebre precum colaborările cu producătorul auto Chevrolet, brandul de apă îmbuteliată Skinny Water sau producătorul de bărci cu motor Sea Ray.

9. Jay-Z (37 mil. dolari), primul an în care a reușit performanța de a depăși veniturile soției, Beyoncé: pe numele său adevărat, Shawn Carter, rapperul american are mai multe afaceri, care nu țin doar de industria muzicală; pe lângă albumele care i-au adus opt premii Grammy, Jay-Z este patronul rețelei de cluburi „40/40”, coproprietar al echipei de baschet New Jersey Nets, din NBA și creatorul liniei vestimentare **Rocawear**, potrivit **New York Times**. Aceștia li se adaugă afaceri în domeniul hotelier, al producției de cosmetice, publicitate și chiar ar fi interesat de achiziționarea unor titluri ale echipei de fotbal britanice Arsenal.

10. Rihanna (29 mil. dolari): cântăreața, originară din Barbados, i-a lăsat cu gura căscată pe locuitorii Londrei, când a ales să se ducă cu metroul, la concertul pe care urma să îl susțină pe Arena O2. Rihanna a călătorit alături de gărzile ei de corp și se purta la fel de firesc ca și ceilalți pasageri. Cei mai mulți dintrăștia erau absolut șocați pentru că ei mergeau chiar la concertul interpretei și nu le venea să creadă că aceasta e în același vagon. Dincolo de concertele cu casa închisă, de remarcat sunt versurile cu un **puternic impact social, cu aluzii politice, critice la adresa bandelor de cartier, unde moartea devine un act banal, dar și pledoariile împotriva războiului**. A câștigat, în medie, 1 milion de dolari pe concert, într-o serie de 38 de apariții pe o perioadă de 12 luni. Rihanna a avut și alte surse de venit din colaborările cu brandul de cosmetice CoverGirl și deodorantele Secret, de la Procter & Gamble, fără să ignorăm vânzările masive ale noului album.

(Fluture Andrei, X B Cucută Ionuț, X B)

Surse: www.elitechoice.org; forbes.com; ultimate-guitar.com; wallstreet.ro; wordpress.com.

“Un matematician trebuie să fie puțin poet în inimă, iar un poet în inimă trebuie să fie matematician”, spune un blogger cunoscut.

Poezia propusă de elevul Ciurciumel Cosmin Marian, cls. a XII-a B, dă crezare acestui adevăr:

Altă matematică de Nicita Stănescu

*Noi știm că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară nu știm cât face.
Știm că cinci fără patru fac unu,
dar un nor fără o corabie nu știm cât face.
Știm, noi știm că opt împărțit la opt fac unu,
dar un munte împărțit la o capră nu știm cât face.
Știm că unu plus unu fac doi,
dar eu și cu tine, nu știm, vai, nu știm cât facem.*

*Ah, dar o plapumă înmulțită cu un iepure face o roșcovană, desigur,
o varză împărțită la un steag fac un porc,
un cal fără un tramvai face un înger,
o conopidă plus un ou, face un astragal...*

Numai tu și cu mine înmulțiți și împărțiți adunați și scăzuți rămânem aceiași...

*Pieri din mintea mea!
Revino-mi în inimă!*

CUM M-AM „ÎNDRĂGOSTIT” PENTRU PRIMA DATĂ DE... TEATRU!

Am primit la dirigiență cea mai frumoasă, ușoară și haloasă „temă pentru vacanța mare”: să ne îndrăgostim! Eram atunci 32 de băieți, iar fete în liceu... cam puține. Bineînțeles, unii erau/sunt implicați într-o relație, dar într-o mică proporție. Am avut de scris și un eseu liber pe această temă; l-am prezentat frumos în luna septembrie, cu mai mult sau mai puțin optimism. Mi-am amintit despre această temă zilele trecute: trecând prin fața teatrului municipal am văzut că urmează un spectacol al trupei din Bacău.

M-a cuprins o stare de nostalgie, de bucurie, un fel de „preaplin” sufletec și mi-am dat seama de ce abia când am ajuns acasă. Mi-a revenit în minte ora de limba română în care, citind un pasaj din „Cântăreața cheală”, unul dintre colegi a început cu o intonație demnă de invidiat să rostească și indicațiile scenice. Doamna dirigintă a întrerupt lectura și la întrebarea „câți dintre voi ați fost la teatru?”, am ridicat mâna doar vreo 4-5. Vă închipuiți ce-a fost după, când Arsene, solicitat să explice cum se desfășoară un spectacol, i-a răspuns unui coleg, foarte vorbăreț din fire, ceva de genul: „da, îți dă și ochelari 3D!”. Atunci ni s-a predat, cred, toată teoria literară despre dramaturgie și opera dramatică, urmând ca la primul spectacol ce se va fi susținut în oraș „să mergem cu clasa”.

A venit februarie: ceea ce ne propusesem în urmă cu circa o lună **trebuia** pus în practică! Mai ales, că la capitolul lecturi obligatorii și suplimentare stăteau toți destul de prost. Urma să vină la Focșani Ioan Gyuri Pascu, „cel de la Divertis”, Nemuriciul, alături de alți actori foarte respectați. Inițial nu am reținut prea bine titlul spectacolului, dar ideea că acești mari actori „dispar încetul cu încetul”, că „e șansa noastră de a lua contact cu o interpretare live în adevăratul sens al cuvântului” ne-a convins. Gyuri-Pascu, fiind singurul actor cunoscut de noi „reclama” a fost inspirată. Am mai aflat atunci că era una dintre cele mai frumoase comedii românești, care ar fi avut încasări uriașe mereu. Se numea **„Take, lanke și Cadâr”** de Victor Ioan Popa, în regia lui Doru Ana. Piesa a

primit foarte multe distincții, inclusiv **Premiul pentru cel mai bun spectacol din dramaturgia românească**, acordat de Ministerul Culturii. Ironia a făcut ca spectacolul să înceapă la orele 19.00 și afară ningea atât de frumos și era atât de frig! Era de la sine înțeles că se impunea o anumită ținută. Când am intrat în sală am rămas mut de uimire: erau atât de mulți spectatori încât erau scaunele suplimentare pe margini. Veniseră și foarte multe dintre doamnele profesoare cu familiile. Eram norocoși, noi aveam bilete luate din timp la balcon...

Pasionați de computere sau copleșiți de cine știe ce probleme am descoperit o altfel de lume, de poveste. Decorul, costumele, jocul actoricesc ne-au rupt de realitate, stăteau cu sufletul la gură, să auzim fiecare cuvântul, să observăm fiecare gest și ropotele de aplauze nu se mai opreau. Nimic vulgar, nimic fals: fără „efecte de actualitate”, de club, fără artificii. Personajele principale aveau un firesc magic și erau doar trei bărbați în vârstă, cu o „garderobă” din perioada interbelică, fără vreo apariție „trendy” ori „sumară”. Românul, turcul și evreul din piesă ne-au prins în „capcana frumoasă a Cuvântului ca artă”. Am înțeles de ce ani de zile s-a jucat cu sala plină. Când spectacolul s-a terminat, parcă nu ne dădeam plecați. În acest mileniu al vitezei publicul „zăbovea”, iar printre adulți și noi, elevi în clasa a IX-a la un colegiu cu profil tehnologic... Uimitor, nu-i așa? De ce? Pentru că este o piesă despre omenie, prietenie, suferință, dragoste, singurătate, părinte, eșec, ură, dezamăgire, fericire și „nițică negustorie”. Adică despre tot ceea ce ne înconjoară în sensul în care am putut eu să pricep!

A fost cea mai bună motivație pentru lectură și pentru îmbunătățirea culturii generale: fără amenințarea notelor mici, fără costuri mari, fără vreo fărâma de plictiseală. Așa-zisa inocență și mirare a lui Mircea Rusu, insinuările fine și ironia, cumulate cu „supararea” și vicleșugul lui Ioan Gyuri Pascu; toate presărate cu aparițiile „răutăcioase ale Pacostei și Ninorocirii”, întruchipate de Maria Calotă, m-au făcut să înțeleg de ce piesa fusese cândva numită „un fenomen social”. Și dacă tot „am gustat din borcanul cu miere” am fost prezenți și la **„Afacerea Protar”** și la **„Divorțul de aur”** cu **Tamara Buciuceanu-Botez**.

Le mulțumesc pentru că mi-au spulberat o prejudecată, pentru că m-au învățat că adevărata artă se adresează tuturor și nu ține cont de false bariere, că m-au și ne-au făcut să așteptăm următorul spectacol cu bucurie și curiozitate! Chiar și „fără ochelari 3D”...

(Fluture Andrei, X B)

“Dacă printr-o ciudată amnezie, fizicienii ar uita dintr-o dată tot, iar noi, restul de oameni, am rămâne în brațe doar cu fantezia și cu poezia, cred că n-ar trece mai mult de un secol și am reinventa știința, și mai ales știința FIZICII.” (Nichita Stănescu)

Supraconductorii și levitația magnetică

Știați că anumite materiale ceramice și câteva metale, când sunt aduse la temperaturi cuprinse între $-273,15\text{ C}$ temperatura de lichefiere a azotului (-196 C) își pierd complet rezistivitatea electrică? Cu alte cuvinte nu mai opun rezistență trecerii curentului electric. Acestea ar fi practic, materiale care nu pierd energie sub formă de căldură (**efect Joule**). Astfel, chiar dacă ar fi străbătute de curenți mari, nu s-ar pierde deloc energie. Dar curenți mari produc câmpuri magnetice puternice cu care s-ar levita vehicule în mișcare. Prin levitație frecările ar fi practic nule iar vitezele ce pot fi atinse sunt considerabile, aceste vehicule fiind ușor de accelerat. Aceste materiale au primit numele de supraconductori.

Primii supraconductori au fost metale obișnuite, răcite la temperatura de -270 C . Problema a fost că necesitau consum energetic mare pentru a fi răcite. Astfel, oamenii de știință și-au concentrat eforturile pentru a obține supraconductori la temperatura mediului ambiant. Temperatura la care rezistența electrică devine nulă se numește **temperatură critică** (T_c) și variază de la un material la altul. Starea de supraconductibilitate este atinsă de obicei prin răcirea diverselor materiale cu heliu sau azot lichid. Iată câteva temperaturi critice: din categoria metalelor - T_c -zinc $=0.88\text{ K}$, T_c -aluminiu $=1.19\text{ K}$, T_c -mercur $=4.15\text{ K}$, iar din categoria materialelor ceramice: $\text{YBa}_2\text{Cu}_3\text{O}_7$ (YBCO) are $T_c=91\text{ K}$, iar în cazul compusului TlBaCaCuO - $T_c=125\text{ K}$. Lichidul fumegând care este turnat pe supraconductor este azot lichid. Temperatura acestuia este de minus 196 grade Celsius sau 77 de grade Kelvin. Lichidul din preajma supraconductorului trece printr-un proces intens de fierbere datorită căldurii absorbite de azotul lichid din materialul supraconductor. Azotul lichid devine gaz, iar temperatura supraconductorului scade gradat. Când procesul de fierbere se oprește, înseamnă că supraconductorul și azotul lichid sunt în echilibru termic. Este un indiciu al faptului că temperatura a scăzut sub pragul critic de supraconductibilitate, adică 91 de grade

Kelvin în cazul compusului de YBCO, materialul având în acest moment proprietăți supraconductive. Plecând de la aceste caracteristici ale supraconductorilor, multe tehnologii moderne sunt în faza de proiect, atât pentru aplicații pe scară largă, așa cum este cazul trenului Maglev destinat transportului în comun, dar și pentru aplicații la scară mai mică, așa cum este cazul în industria fabricării semiconductorilor. **Avantajele trenurilor cu levitație magnetică** sunt viteze mari, accelerații mai bune, pot urca pante mai abrupte, riscul deraierii este inexistent, randament energetic superior și deloc de neglijat ar fi cel al gradului mic de poluare sonoră. Și, totuși, există câteva **dezavantaje** destul de importante cum ar fi: prețul infrastructurii foarte ridicat și faptul că nu este adaptat la transportul de marfă.

(Boldeanu Marius, X C, prof. Preda Codruța)

Maglev este un proiect japonez (chiar dacă termenul a fost extins la toate trenurile magnetice). A fost construită o linie experimentală, pe care s-a atins viteza record de 581 km/h în anul 2003.

Tehnologiile supraconductorilor vor continua să evolueze și vor deveni în mod cert, calea spre un viitor mai eficient.

Desenează la orele de științe!

Recent s-a descoperit faptul că desenele și schițele realizate pe durata orelor de curs te ajută să înveți. De fapt, spun cercetătorii, elevii ar trebui încurajați să își însoțească însemnările și notițele pe care le iau la cursuri cu multe alte schițe, scheme și desene.

Într-un articol din prestigioasa revistă **Science**, cercetătorii susțin că desenatul (pe marginea temei în discuție, ține minte!) poate fi folosit în diferite moduri pentru a ajuta în procesul educativ, la materiile cu profil științific. Aceștia spun că o asemenea activitate poate genera implicare din partea unor elevi care altfel nu ar fi atenți; îi poate ajuta să învețe modul în care informația este prezentată; inspiră învățatul și atenția la informație și poate ajuta elevii atunci când ei vor să transmită mai departe noile achiziții informaționale. Așa că puteți continua să desenați vrute și nevrute pe marginile foilor pe care luați notițe, bineînțeles, legate de subiect. Vă ajută să scoateți totul din acele ore pe care le găsiți atât de plictisitoare... așa spune știința!

(Dogaru Sterian, X A, prof. Preda Codruța)

lumina într-un loc, există un alt loc, de obicei foarte apropiat, unde lumina întâlnește lumina și toată energia care a dispărut dintr-un loc apare în celălalt loc. Acest lucru este valabil pentru orice fel de unde.

(Tatu Valentin, X C, prof. Preda Codruța)

1 + 1 = 0?

Se poate ca două raze de lumină să se anuleze vreodată una pe cealaltă și să rezulte întuneric?

a) Nu, lumina nu poate niciodată să producă întuneric - aceasta ar încălca legea conservării energiei;

b) Da, există mo-

duri diverse de a adăuga la lumină mai multă lumină, obținând întuneric.

Răspunsul este b). Lumina este o undă transversală și undele se pot combina astfel încât să se întărească sau să se anuleze reciproc. Același lucru se poate spune și despre valu-

rile de apă, când creasta unui val se suprapune peste adâncitura altui val. De fapt acest fenomen, numit interferență distructivă, poate fi extins la toate tipurile de unde. Bine, bine dar ce facem cu legea conservării energiei care la prima vedere nu este valabilă în această situație. Dacă lumina anulează lumina unde a dispărut energia? S-a constatat că ori de câte ori lumina anulează

Omul, vremea și vremurile... (mai mult decât superlative climatice)

Având în vedere că fenomenele climatice influențează orice activitate umană, iată câteva recorduri ale vremii:

- Cea mai ridicată temperatură, înregistrată pe Terra, a fost de +58,5° C în localitatea Al Aziziyah din Libia, în anul 1928;

- Cea mai ridicată temperatură din Europa a fost de +48° C și s-a înregistrat în orașul Atena din Grecia, în anul 1977;

- Cea mai ridicată temperatură, înregistrată în România, a fost + 44,5° C, pe 10 august 1945, lângă Brăila;

- Cea mai scăzută temperatură, înregistrată pe

Terra a fost de - 89,2° C la stația Vostok, în Antarctica;

- Temperatura minimă a Emisferei Nordice a fost de -71,1° C, în localitatea Oimiakon din Rusia în anul 1964;

- Cea mai scăzută temperatură, înregistrată în Europa, a fost de - 58° C, în localitatea Ust' Schugo, în anul 1978;

- Cea mai scăzută temperatură, înregistrată în România, a fost de - 38,5° C, pe 25 ianuarie 1942, la Bod (județul Brașov);

- Cea mai mare cantitate de precipitații, înregistrată într-un an (august 1860 - iulie 1861), a fost de 26 461,2 l/mp în localitatea Cherrapunji din India.

- Cea mai mare cantitate medie multianuală de precipitații se înregistrează în localitatea Mawsynram (NE Indiei): 11 874 l/mp/an;

- Cea mai mare cantitate de precipitații, înregistrată în 24 de ore, a fost de 1 870 l/mp în Cilaos (Insula Réunion), 15-16 martie 1952, în timpul unei furtuni tropicale;

- În România, în iulie 1926 a căzut la Letea, în Delta Dunării, 600 l/mp², cea mai mare cantitate de precipitații înregistrate în 24 de ore;

- Cea mai ridicată viteză a vântului înregistrată pe Terra a fost de 372,0 km/h în Mount Whashington (SUA);

- În România cea mai mare viteză a vântului a fost de 216 de km/h și s-a înregistrat în Munții Bucegi.
(Lungu Nicu, XI A)

Bibliografie:
Neguț S., Nicolae I.:
Enciclopedia recordurilor geografice, Editura Meronia, București, 2003.

Ce știm sau mai degrabă ce nu știm despre fenomenele secolului al XXI-lea!

■ Un uragan eliberează în zece minute mai multă energie decât toate armele nucleare din lume, combinate;

■ În Statele Unite, pentru a proteja sensibilitățile locuitorilor din zonă, antenele de telefonie mobilă sunt plasate mai nou în turnuri ce au fost construite astfel încât să pară a fi copaci (dar nu sunt). Pentru a le vedea trebuie să te uiți atent. În acest fel antenele funcționează fara probleme. Mai rămân de rezolvat doar reclamațiile locuitorilor din preajmă, îndreptățite sau nu, în legătură cu nivelul radiațiilor;

■ Soarele consumă prin procesul de fuziune, în fiecare secundă, 600 de milioane de tone de hidrogen, pe care le transformă în aproximativ 595 de

milioane de tone de heliu. Masa lipsă este transformată și emisă către exterior sub formă de energie. O infimă parte din acea energie este captată și pe Pământ;

■ **Poluare.** 80% din monoxidul de carbon, CO, eliberat în atmosferă provine de la mașinile care circulă pe străzi. Monoxidul de carbon, (CO), este un gaz incolor și inodor, extrem de toxic pentru oameni și animale, ce provine din arderea incompletă a combustibililor. Pentru ca mașinile să ardă complet combustibilul și să elibereze în atmosferă bioxid de carbon, (CO₂), în loc de monoxid de carbon, (CO), ar trebui ca ele să circule cu mare viteză, lucru imposibil în orașe. Atât monoxidul de carbon (CO) cât și bioxidul de carbon contribuie la creșterea efectului de seră și la creșterea temperaturii globale, însă (CO₂) este mai puțin toxic decât (CO);

■ New York este singurul oraș din Statele Unite unde mai mult de jumătate din populație nu deține o mașină. În Manhattan, mai mult de 75% din rezidenții nu au mașină; la nivel național procentajul e doar de 8%.

■ Luminii de la Soare îi ia 8 minute până atinge Pământul; dacă Soarele s-ar stinge acum, în 8 minute am rămâne în întuneric. Cea mai apropiată stea de Pământ este Proxima Centauri, aflata la 4,23 de ani-lumină, adică 25 de milioane de milioane de km distanță de Soare. Aceasta înseamnă, că dacă am avea o navă spațială care ar călători cu

50.000 de km/h, ne-ar trebui 88.000 de ani ca să ajungem la ea;

■ **De ce este cerul albastru?**

Lumina care vine de la Soare intră în atmosfera Pământului, unde întâlnește atomii de azot (78% din componența atmosferei) și oxigen (21% din componența atmosferei).

După cum se știe, lumina de mare intensitate de la Soare este albă și este compusă din toate culorile spectrului vizibil, R(oșu), O(ranj), G(alben), V(erde), A(lbastru), I(ndigo), V(iolet).

Deși nu este percepută de ochi, lumina pe care o vedem călătorește sub forma unor unde sau mici particule care oscilează în timp ce se deplasează: roșul are lungimea de undă cea mai mare, având o frecvență mai scăzută de oscilație. Violetul are lungimea de undă cea mai scurtă, din spectrul vizibil, având o frecvență de oscilație mai mare de 16 ori decât roșul (putem spune că roșul este mai "liniștit", pe când violetul este mai "agitat"). Exact acele componente ale luminii albe de frecvență mai mare (mai precis: verde, albastru, indigo și violet cele care se agită mai mult în drumul lor spre Pământ) sunt împrăștiate mai mult prin ciocnirea particulelor de lumină cu electronii atomilor de azot și oxigen, dând senzația de albastru, fenomen care mai este combinat în același timp și cu o sensibilitate mai mare a ochiului uman față de culoarea albastră. De aceea nu vedem cerul violet - și oricum noi vedem o rezultantă între toate aceste culori, nu un albastru pur;

■ Un kilogram de uraniu are energie cât șase milioane de kilograme de cărbune.

(“Culese” de Dogaru Sterian, X A, prof. Preda Codruța)

În excursie la Muzeul Antipa din București

Într-o dimineață frumoasă de octombrie, împreună cu colegii și profesorii am pornit la drum... dar nu prea departe, că se rupe roata magăoaiei în drumul ce ne ducea spre știință... Odată rezolvată problema, am continuat itinerariul. A fost un drum lung, dar vizitarea Muzeului Antipa din București a meritat fiecare secundă, petrecută în autocar. Am fost uimiți de calitatea exponatelor, de cantitatea de informații ce se desfășura înaintea ochilor noștri. Am fost plăcut surprinși și de modul în care organizatorii au ales să prezinte expozițiile, iar tehnologia de ultimă oră a transformat vizita într-o experiență inedită – informația **se simte și se trăiește**.

Ce ne-a impresionat? Dioramele spectaculoase care prezintă viața animalelor din toate bioregiunile, informațiile sunt prezentate în română și engleză, există posibilitatea ghidului audio, iar pentru a

obține detalii despre un anumit exponat este suficient un dublu click pe unul din cele 67 de infotouch-uri! Însă cel mai mult mi-a plăcut exponatul-vedetă (4,5 m) din holul central al muzeului - *Deinotherium giganteum*, a cărei specie a dispărut acum 2,5 milioane de ani. Excursia a avut un rol educativ prin însăși scopul său: descoperirea minunilor naturii, a rădăcinilor și evoluției omenirii.

Cea mai frumoasă parte a muzeului mi s-a părut mediul acvatic deoarece este un loc cu foarte multe specii de pești și mamifere de pe întreg globul; desigur, părerile sunt clasificate. Unii cred că cea mai frumoasă zonă este cea artică, alții cred că e cea africană, dar un lucru este cert: excursia a fost minunată și plină de lucruri interesante și educative.

(Nedelescu Sergiu, XI D)

Muzeul Grigore Antipa

Instituția păstrează un patrimoniu prețios format din colecții osteologice, zoologice, mineralogice, geologice, paleontologice și etnografice, la care se adaugă biblioteca, desene, schițe, hărți, tablouri, obiecte moștenite de la savanții și exploratorii din trecut : în total, peste 2 milioane de piese, cele mai numeroase și mai diverse din România. Neputând fi expuse toate deodată, o parte din ele folosesc pe rând expozițiilor temporare, cea mai mare parte rămânând în sertare pentru a folosi drept bază pentru un larg evantai de cercetări în domeniul științelor naturale. Colecțiile zoologice ale Muzeului permit documentarea biodiversității din țară și din străinătate; colecțiile geologice și paleontologice arată modificările continue ale scoarței terestre, ale climei, ale biodiversității pe actualul teritoriu al României. Colecțiile etnografice surprind unul dintre cele subtile aspecte ale biodiversității: diversitatea socio-culturală. Colecțiile permit înțelegerea sintetică a evoluției, conformă viziunii geonomice a lui Grigore Antipa, elev al lui Ernst Haeckel, care la rândul său, făurise viziunea ecologică a naturii și a relațiilor omenirii cu mediul.

Grigore Antipa a fost director al Muzeului Național de Istorie Naturală (1892 - 1944). Principiile și inovațiile sale muzeologice, privind organizarea acestui muzeu, modul de expunere, aranjamentul și explicarea co-

lecțiilor, au stârnit interesul specialiștilor străini, care i-au solicitat o lucrare referitoare la organizarea muzeelor de istorie naturală, publicată în 1934, purtând titlul **Principes et moyens pour la réorganisation des musées d'histoire naturelle**. Pornind de la reorganizarea muzeului bucureștean, în 1907 apar, pentru prima dată, dioramele biologice, care au reprezentat o nouă etapă în evoluția și organizarea muzeelor de istorie naturală. Primele diorame prezentau viața de pe piscurile Munților Carpați, din regiunea colinelor, din Bărgan, precum și din zona inundabilă a Deltei Dunării. De asemenea, în

Muzeul de Istorie Naturală există și numeroase diorame care înfățișază fauna din regiunile de tundră, prerie, savană sau din Deșertul Sahara. Datorită acestei prezentări deosebite, numeroase muzee europene și americane au solicitat sprijinul savantului român pentru organizarea colecțiilor lor muzeistice. Grigore Antipa a fost membru al Academiei Române și al mai multor academii din străinătate. A întemeiat școala românească de hidrobiologie și ihtiologie. L-a recomandat ca șef de secție pe oceanologul și biologul Mihai C. Băcescu.

Deoarece suntem deja în clasa a XI-a și majoritatea a început să participe la diferite evenimente mai deosebite în familie și nu numai, mi-am asumat riscul de a consulta câteva site-uri destinate nouă. Ceea ce veți citi mai jos, vi se va părea hilar. **Personal**, informațiile mi-au fost de folos... Suntem oameni, venim din toate mediile, „avem” înălțimile, greutatea, formele, culorile, date de Cel de Sus, adică “nimic din ceea ce e omnesc nu ne e străin”, vorba filosofului. Aceasta nu e o scuză pentru lipsa igienei, pentru haine murdare sau șifonate, pentru eternii jeansi purtați până la totala epuizare a materialului. Dacă ești un pretins adolescent activ și modern, nu înseamnă că trebuie să îți neglijezi ținuta. Nici nu trebuie să fii cochet ca o „dudue”, până la ridicol, dar o minimă atenție e necesară. Și nici nu e nevoie să golești cardul părinților!

Ocazia - înainte să arunci adidași, blugi și un tricou pe tine, ia-ți un moment liber să te gândești unde mergi. E o lipsă cruntă de respect să mergi la un spectacol (teatru, operă etc) îmbrăcat în blugi și tricou sau altfel de ținută sport. E o practică foarte comună azi să jucăm cartea nonșalantei și să apărăm la cele mai dichisite evenimente îmbrăcați de parcă ne-am pregăti pentru... spălat geamurile. Din respect pentru ceilalți invitați și organizatorii evenimentului, care poate au muncit luni întregi să creeze o atmosferă plăcută, nu trebuie să ne permitem asemenea abatere. Am fost împreună, anul trecut la 3 spectacole

Unde greșim cel mai des domnilor? Desigur, e vorba de ținută!

de teatru și cred că îmi dați dreptate...

Șosetele – cel mai ușor poți să te expui grotescului purtând șosete albe la pantaloni negri. Dacă vrei să eviți zâmbetele fetelor, ține minte două reguli șosetești: trebuie să fie de aceeași culoare ca pantalonii (NU se asortează la pantofi, ci la pantalonii!) și lungi până aproape de genunchi, pentru ca atunci când te așezi să nu se vadă o fâșie de piele între șosetă și pantalon.

Pantofii - Dacă vrei să fii un bărbat elegant, renunță la pantofii cu talpă groasă, din cauciuc, și cu vârf pătrătos sau ascuțit. Cei mai potriviți sunt cei simpli, cu vârf ușor rotunjit și cu talpa cât mai subțire. Inutil să mai menționez că pantofii scâlțiați sau murdari vor lăsa cea mai proastă impresie posibilă.

Costumul, cravata, cămașa – Cea mai mare greșală pe care poți să o faci e să-ți cumperi costumul negru. Vei arăta ca un penguin sau ca un chelner... Optează pentru un gri, bleumarin sau maro închis, eventual cu linii (foarte!) fine ușor mai deschise. Cămașa va fi într-o nuanță care să te flateze. Întreabă-ți iubita, mama sau cel mai bine vânzătoarele dacă nu te poți decide! La capitolul cravate dacă tot avem numai una sau două, e ideal să fie din mătase, vor arăta mai elegant și vor rezista în timp. Important e să prinzi sezonul reducerilor și o poți achiziționa și la 35 lei, adică prețul a 2 pachete de țigări...

Mărimea contează: nenumărați concetățeni, de altfel dăruiți de natură, “înoată” în tricouri prea largi sau se sufocă în cămăși prea strâmte, pantaloni prea scurți sau prea lungi, curele

cu care te poți înconjura de trei ori. Blugii cu turul la genunchi, oricât de cool ar fi, te vor face să arăți de parcă ești fericitul moștenitor al unui dulap de haine comunitar.

Bijuteriile. Bărbatul va purta două „podoabe”: ceasul (și verigheta). Bijuteriile sunt modul în care se triază bărbații de copii...

Haine șifonate - acum 100 de ani călcatul era o problemă. Nu ai niciun motiv să umbli cu cămașa sau tricoul șifonate. La nevoie, mai renunți la țigări și duci cămașa direct la curățătorie: o primești în maximum 90 minute curată, călcată, apretată, pe umerăș, ambalată. Fața și gulerul vor trebui să arate mereu impecabil (sunt cele care se văd din costum).

Mike, Puba, Adibas, Calvin Klein, Dolce și Gabbana. Fără firme la vedere! Am văzut inclusiv lenjeria intimă “expusă” la vedere din „nădragi”, să se vadă bordura pe care scria un anumit brand. Chiar trebuie? Dacă ai mulți mulți bani și vrei să fii stilat și îmbrăcat bine, încearcă să nu arăți ca o reclamă umblătoare pentru cine știe ce casă de modă!

Igiena: Nu voi detalia subiectul, pentru că trăim totuși în secolul 21 și igiena ar trebui să fie de la sine înțeleasă. **Câteva sugestii totuși: când e foarte cald afară, ia în calcul să ai un deodorant la tine. Dacă simți că e nevoie, retrage-te discret la baie și improspătează-te (apă plus săpun plus deodorant). Nu folosi parfumuri puternice sau dulci. Nu purta mai mult de o zi o cămașă – asta e, bărbații transpiră mai mult ca femeile. Taie-ți unghiile și îngrijește-ți mâinile – iubita ta îți va mulțumi.**

(Avram Marius, XI C)

Profil urban – Istanbul

■ **Locul unde Europa este cel mai aproape de Asia. Singurul oraș din lume situat pe două continente – Istanbulul** ■

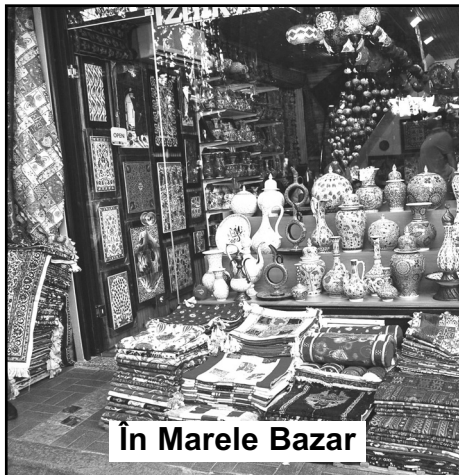
Teritoriul orașului este împărțit în două de strâmtoarea Bosfor și Marea Marmara: o parte în extremitatea sud-est a Europei, cealaltă în Asia (peninsula Asia Mică). În partea europeană, golful Cornul de Aur desparte cartierele europene în două sectoare: vechiul Constantinopol, la sud și Orașul Nou la nord. Peste ape, pe malul asiatic, se află vechiul Scutari (Uskudar), cu o seamă de alte cartiere mai noi, întinse pe țărmul Mării Marmara, spre sud și pe cel al Bosfor-ului, spre nord.

O scurtă istorie. Orașul a fost înființat de coloniștii greci din Megara în 667 î.Hr., sub numele de **Byzantion**. În anul 330 împăratul roman Constantin I mută capitala Imperiului de la Roma la Byzantion. Inițial, orașul a fost redenumit "Noua Romă". La scurt timp orașul a fost numit "Constantinopol" – "orașul lui Constantin". După scindarea Imperiului Roman a fost capitala Imperiului Roman de Răsărit (Imperiul Bizantin). În 1453 a fost cucerit de turcii otomani și redenumit "Istanbul", dar pe plan internațional a păstrat numele de "Constantinopol". Începând cu 28 martie 1930, numele oficial al orașului a devenit "Istanbul".

În vechile texte românești, orașul era numit *Tarigrad, Stanbul, Stambul, Inalta Poarfă sau Poarta*.

Accesul din România este destul de facil: cu mașina personală, autocarul, trenul sau avionul (ne desparte o distanță de aproximativ 800 km).

Ca suprafață, Istanbulul este o metropolă uriașă: 1800 kmp (în comparație, Bucureștiul are 250 kmp). Și din punct de vedere demografic, Istanbulul impresionează: aproximativ 13 milioane locuitori (aria metropolitană). Majoritatea locuitorilor este formată din turci, dar există și imigranți. Istanbulul reprezintă **inima economică a Turciei**, realizând aproximativ 20% din produsul intern brut al acestei țări.

În Marele Bazar

Principalele atracții sunt concentrate în Sultanahmet, inima fostei capitale imperiale. Aici se află **Sfânta Sofia, Moscheea Albastră, Coloana lui Constantin, Bazilica Cisternă și Palatul Topkapi**, simboluri ale orașului cunoscute în toată lumea și tot aici te poți pierde pe străduțe înguste și întortocheate, unde încă se păstrează parfumul unor timpuri demult apuse. Distanțele dintre aceste obiective merită parcurse pe jos, dar pentru cei mai comozi există și numeroase mijloace de transport în comun: tramvaiul, trenul rapid, autobuzul sau metroul. Acestea nu sunt foarte scumpe, o călătorie costând 1,5 lire turcești (aproximativ 3 lei).

Deasemenea, trebuie vizitate și palatele otomane: Topkapi (palatul vechi) și Dolmabahce (palatul nou).

Lubitorii de shopping nu au cum să se plictisească: **Marele Bazar** este practic un oraș în oraș, iar pe orice străduță **magazinele sunt peste tot**.

Nu trebuie ratată nici o plimbare cu vaporasul pe Strâmtoarea Bosfor, sau pe Marea Marmara, către Insulele Prinților!

Legătura rutieră dintre partea europeană și cea asiatică a metropolei se realizează prin două mari poduri suspendate, construite la sfârșitul sec. al XX-lea: Podul Bosfor și Podul Fatih Sultan Mehmet. Pe apă există numeroase linii navale care asigură traversarea din partea europeană în cea asiatică.

În anul 2010 metropola a fost declarată una dintre cele trei **Capitale Europene ale Culturii**, celelalte două fiind Pécs (Ungaria) și Essen (Germania).

Orașul Istanbul oferă o alăturare de tradiții, de stiluri și de veacuri, un loc unde modernul se împletește cu anticul într-un mod cu totul aparte. Alături de Roma sau Paris, face parte din categoria orașelor care trebuie vizitate măcar o dată...

prof. Oprisan Decebal

Apa – miracolul vieții

H₂O....Este o formulă magică? Dacă ne luăm după simplitatea ei, se pare că nu! Gândiți-vă însă la cât de prezentă este apa în viața fiecăruia dintre noi și veți constata, că, de fapt această formulă chimică deține secretul vieții în Univers.

Terra dispune de un imens volum de apă. Din suprafața planetei noastre, de 510 milioane kmp, suprafața acoperită de ape reprezintă 70,8%. Din volumul total al apei existente pe Pământ (apreciat la 1 400 milioane km³), apa dulce nu reprezintă decât 2,7%. Pe lângă aceasta, trebuie remarcat și faptul că doar 0,46% din volumul de apă dulce de pe glob poate fi utilizată direct; restul de 99,54%, se sustrage utilizării imediate de către oameni, deoarece este reprezentată de vapori de apă din atmosferă, ghețari și calote glaciare (77,2%), apa lacurilor și mlaștinilor, apele subterane și umiditatea solului. În total apa dulce disponibilă nu reprezintă decât 0,009% din întreaga cantitate de apă de pe Terra.

Prezentă în toate structurile terestre, de la compoziția celulei vegetale sau animale și până în interiorul scoarței terestre, apa este combustibilul care pune în mișcare majoritatea proceselor fizice, chimice și biologice care au loc pe Terra.

Miraculoasa substanță își pune amprenta asupra celor mai multe fenomene geografice și biologice de pe planetă: modelarea reliefului de către cea curgătoare sau oceanice, fenomenele climatice, existența vegetației și a faunei, a comunităților umane.

Acum, după ce am enumerat toate aceste calități ale apei, urmează o întrebare foarte importantă: **ce ne facem dacă într-o zi am rămâne fără apă?** De-a lungul istoriei Pământului au existat suficiente momente care au demonstrat că lipsa apei (sau micșorarea rezervelor), poate determina schimbări dramatice într-o regiune precum deșertificarea Saharei, dispariția unor civilizații.

Având în vedere că ziua respectivă e aproape, acest lucru depinde și de noi. A nu risipi apa (chiar dacă e ieftină și se găsește atât de ușor) este un gest care poate amâna un **moment** dezastruos.

Bibliografie:

Revista Terra Magazin, editura CD Press, București; www.terramagazin.ro

(Gadea Dumitru, XIA)

Strâmtoarea Bosfor

Revenirea lui Robert Downey Jr.

Robert John Downey Jr. este un actor american și, ocazional, cântăreț, născut pe data de 4 aprilie 1962 în New York, Statele Unite ale Americii. Provine dintr-o familie cu strânse legături cu lumea filmului, tatăl său fiind regizor, actor și producător, iar mama sa actriță. La vârsta de șase ani a început să fumeze marijuana, crezând că acesta este singurul mod de a-i fi tatălui său alături, Robert Downey Sr., fiind deja dependent, iar acest lucru se pare că l-a afectat și câțiva ani mai târziu, când devine el însuși dependent de droguri.

Robert Downey Jr. a debutat la vârsta de 5 ani în filmul tatălui său, **Pound** în anul 1970.

Primele sale roluri mai importante au venit abia în 1985, odată cu filmele **Tuff Tuff** și **Weird Science**, urmate de primul său rol principal în comedia romantică **The Pick-Up Artist** (1987). Însă filmul care l-a făcut cunoscut peste tot în lume și care i-a adus un premiu BAFTA, dar și o nominalizare la Oscaruri și una la Globurile de Aur, a fost **Chaplin**, o biografie a celebrului comediant Charlie Chaplin.

Între 1996 și 2001 a jucat în peste zece filme, această perioadă nu a fost tocmai bună pentru Robert Downey Jr., deoarece a cazut pradă substanțelor interzise, ca marijuana, heroina și cocaina, fiind arestat de nenumărate ori pentru posesie de droguri.

Carierea lui Robert Downey Jr. și-a revenit odată cu lansarea filmului **The Singing Detective** în 2003. El s-a bucurat de un succes imens în 2008, grație prestației sale în **Iron Man** și **Tropic Thunder**. În primul, actorul l-a jucat cu succes pe Tony Stark, bărbatul care își construiește un costum de fier cu super puteri. Actorul a primit numai laude din partea criticilor, iar în 2010 a apărut partea a doua a filmului. În cel de-al doilea film, regizat de actorul de comedie Ben Stiller, Downey Jr. l-a interpretat pe Kirk Lazarus, un actor australian care a făcut o operație prin care și-a închis pielea la culoare pentru a portretiza un barbat negru în viitorul său film. Acest rol i-au adus foarte multe nominalizări în cadrul diverselor academii și instituții de film, printre care Oscar, Globurile de Aur și BAFTA.

În anul 2009 Robert Downey Jr. a acceptat să joace în **Sherlock Holmes**, celebrul personaj din cărțile lui Sir Arthur Conan Doyle. Filmul a fost un adevărat succes și a avut încasări uriașe, iar la sfârșitul anului 2011 va fi lansat partea a doua, **Sherlock Holmes: A Game of Shadows**.

Printre proiectele sale viitoare se numără **The Fly** (2012), **The Avengers** (2012) și **Iron Man 3** (2013).

Pe langa actorie, artistul este pasionat și de muzică, lansând chiar un album în 2004, intitulat **The Futurist**. În plus, a cântat câteva melodii și pe coloanele unor filme de-a-le sale, ca **Chaplin**, **Too Much Sun**, **Kiss Kiss Bang Bang** și **The Singing Detective**.

Avram Marius, XI C

Știri. Opinii.Perspective.Experiențe.

Echipa feminină de spadă a României a câștigat medalia de aur la Campionatele mondiale

Echipa feminină de spadă a României, formată din Anca Măroiu, Ana Maria Brânză, Simona Alexandru și Loredana Dinu, a câștigat medalia de aur la Campionatele Mondiale de Scrimă de la Catania, după ce a învins, în finală, cu scorul de 27-26, reprezentativa Chinei. Româncele au obținut titlul mondial pentru a doua oară consecutiv, după ce s-au impus și în 2010, la Paris, în aceeași formulă, în fina-

la cu Germania. Pentru China au concurat Xiaojuan Lu, Na Li, Yujie Sun și Anqi Xu. La ediția de la Catania a CM, echipa feminină de spadă a României a avut acces direct în turul doi, în care a eliminat Marea Britanie, scor 45-3. În sferturile de finală, româncele au trecut de Polonia, scor 37-33, și în semifinalele de Germania, scor 24-23. România a mai obținut două medalii de bronz la Campionatele Mondiale, tot la spadă, însă la individual feminin, prin Anca Măroiu și Ana Maria Brânză.

Așadar, dacă la fotbal încă mai aspirăm, cel puțin la simpla calificare pentru participarea la Campionatul Mondial, iar la gimnastică nu mai înregistrăm succesul de odinioară, iată că aceste fete ne inspiră și ne încântă în adevăratul sens al cuvântului, prin perseverență, disciplină și onestitate.

(Petrescu Gigel, X B)

CUM NE DESCURCĂM CU NAVETA ÎN ACEST SEZON?

Uhh... „navetă” numai când auzim acest cuvânt ne gândim rapid la oboasă și plictisală. Naveta implică niște dezavantaje atunci când ajungi în stația de MAXI-TAXI prea târziu și riști să întârzi la școală.

În microbuze te mai poți întâlni cu mulți oameni cunoscuți și colegi de școală. În general, șoferii ne mai așteaptă din când în când în stație fiindcă s-au învățat cu ora la care ajungem pentru a ne transporta spre școli, mai mereu la timp. După ce scăpăm de cursuri fiecare dintre noi se duce la stația sa. Deja e târziu, noapte, frig, mai apare și senzația de foame... Totuși naveta are „avantajele” ei deoarece pe durata călătoriei ascultăm muzică sau „butonăm” telefoanele, făcând astfel timpul să zboare mai repede și să fim mai relaxați.

Naveta nu trebuie „tratăată” ca pe o povară. Aș spune că e o șansă de a merge la un liceu bun, de a-ți forma un viitor. În fiecare zi auzi, fără să vrei tot felul de povești de viață, din care poți învăța câte ceva. Acasă nici nu mai este nevoie să așculți știrile pentru că au fost dezbătute și „tocate” mai ceva decât în Polana Fierăriei lui locan! Vă salut, drumuri bune și să ajungem cu bine mereu la destinație! (Olteanu Adrian, X B)

„Dansul este limbajul ascuns al sufletului.”

(M. Graham)

Cum am ajuns de la Micu(-l) ucenic la pasionatul dansator de astăzi...

Îmi plăcea la nebunie să fac mișcare și nu stăteam locului niciodată; mărturisesc sincer că nu am început dansul sportiv din pasiune. Aș fi putut să mă orientez către alte sporturi, destinul îmi rezervase altceva. După câteva antrenamente am început să pun suflet, mai mult, tot mai mult. Surprins plăcut de evoluția mea domnul antrenor m-a trimis repede la cea mai bună grupă din acest club de dans. Recunosc: inițial, mi-a fost foarte greu! Ceilalți erau mult mai buni decât mine sau cel puțin așa credeam, exersaseră enorm și antrenamentele ne solicitau gradual, până la epuizare. Dansam cu surioara mea, puțin mai scundă, ceea ce îmi afecta evoluția, deoarece **în dans înălțimea partenerilor este foarte importantă.**

A venit primul cantonament și o fată care făcea de mult timp dans, având și experiența concursurilor a pus ochii pe mine și mi-a propus să dansez cu ea. După jumătate de an de antrenamente intensive a venit momentul să particip la primul meu concurs.

Acest prim concurs a fost cu rezultate multumitoare. Rând pe rând am luat parte la un număr considerabil de astfel de competiții, reușind constant să mă poziționez pe una dintre cele trei trepte ale pe podiumul, avansând foarte repede. Din cauza unei probleme personale a trebuit să renunț pentru o perioadă la dans; antrenorul nici nu avrur să audă și mi-a schimbat decizia. Din păcate, la revenirea în sălile de repetiție a fost prea târziu... partenera mea își găsisse un alt băiat pentru dans.

Mi-am spus că nu am dreptul să renunț, date fiind încrederea antrenorului și premiile dobândite anterior. Am găsit o altă parteneră, alături de care să-mi pot continua

cariera. Dar în perioada în care am dansat cu ea evoluția mea a fost mai slabă...

Timpul nu îmi permitea prezența permanentă la antrenamente; motiv pentru care am luat decizia de a discuta despre acest inconvenient și am hotărât să nu mai dansăm împreună. Și pentru că atunci când îți se închide o ușa, cu siguranță, se va deschide o fereastră, sora mea a avut, la rândul său, probleme cu partenerul. Tot înălțimea îi dădea dureri de cap, acum ea fiind considerabil mai înaltă decât el... În prezent dansez cu sora și totul decurge foarte bine. Ne dorim ca pe parcurs să obținem cele mai bune rezultate și pentru a ne situa în top muncim extraordinar de mult.

(Micu Florin, IX A)

TAEKWONDO

Fiecare om are un hobby, iar hobby-ul meu este TAEKWONDO pentru că nu înseamnă doar bătaie, așa cum spun unii, îți dăruiește o educație aparte, un curaj nebănuit și forța de a merge mai departe, atât în sport cât și în viață.

Am început să practic acest sport din clasa a VII-a. Știu că nu este mult timp, însă acești doi ani au fost suficienți pentru „a mă cuceri”. La început era doar o nouă activitate, însă cu timpul a devenit stilul meu de viață. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să învăț terminologia koreeană deoarece acest sport își are originile în Korea. Următorul pas a fost să îmi exerseze mobilitatea, dar cu un efort susținut și multă muncă, o lună a fost suficient pentru a deprinde mobilitatea de care aveam nevoie.

Așa a fost la începuturi, însă pe măsură ce timpul trece, pretențiile cresc și a trebuit să îmi iau inima în dinți și să accept să plec în prima competiție în Bulgaria - Sofia. Acolo am întâlnit sportivi excelenți de la care am învățat multe lucruri și unde am reușit să câștig medalia de bronz. Au urmat alte competiții: „ILYO OPEN COUPE” în Bistrița, „CUPA TORNADO” la Târgu-Mureș și nu în ultimul rând „CUPA VRANCEA EDIȚIA I”. Am câștigat medalia de bronz și la „CUPA VRANCEA EDIȚIA a II-a” am reușit ocuparea locului II. Sunt pasionat de activitatea practică, deoarece la bazele acestui sport se află munca, iar prin muncă poți atinge alte calități: **talent, mobilitate și echilibru interior.**

(Herghelegiu Cătălin, IX A)

Test perspicacitate!

Care e mașina școlii ?

Într-o parcare se găsesec cinci mașini de culori și mărci diferite. Una dintre ele este mașina școlii. Următoarele afirmații sunt toate adevărate:

Fordul se află parcat lângă Opel.

Loganul nu se învecinează cu Renaultul.

Opelul nu este lângă mașina din mijloc.

Fordul se află lângă Logan.

Skoda se învecinează cu o singură mașină.

Mașina neagră nu este în margine și se învecinează cu cea gri.

Distanța de la mașina albastră la cea verde este aceeași cu distanța de la mașina neagră la cea albastră.

La mijloc nu se află mașina albastră.

Între mașini nu există locuri libere.

Dacă mașina școlii are culoarea roșie, ce marcă este?

(Propunător prof. Palade George)

Prima iubire...

În careul de mai jos se găsesc numele a 19 cunoscute mărci auto. Cinci litere vor rămâne la sfârșit neutilizate, dar acestea, aranjate într-un anumit mod, vor forma numele "primei iubiri" a milioane de români. Știi care este aceasta?

(Propunător prof. Palade George)

C	A	D	I	L	L	A	C	T	F
I	D	A	E	W	O	O	J	O	E
T	O	P	E	L	A	A	R	Y	R
R	K	I	A	D	G	D	E	O	R
O	S	U	Z	U	K	I	N	T	A
E	D	A	A	U	D	I	A	A	R
N	M	R	F	I	A	T	U	A	I
C	W	M	B	E	N	T	L	E	Y
I	M	A	S	E	R	A	T	I	A
O	V	L	O	V	H	O	N	D	A

Legile lui Murphy

■ Pentru a fi popular, dă-le oamenilor vești bune despre obiceiurile lor proaste;

■ În orice bază de date, cele care par evident corecte vor conține erori;

■ Dacă un om de știință crede că cercetarea ta este mai importantă decât a lui, va abandona ceea ce făcea el și se va apuca de ceea ce faci tu;

■ Când un savant distins, dar în vârstă afirmă că ceva este posibil, are întotdeauna dreptate. Când el afirmă că ceva este imposibil, e foarte probabil că el greșește;

■ Singurul mod de a descoperi limitele posibilului este să mergi dincolo de ele către imposibil;

■ Orice tehnologie suficient de avansată se apropie de magie;

■ Un experiment trebuie considerat reușit dacă nu mai mult de jumătate din date trebuie înlăturate pentru a corespunde teoriei date;

■ Primele 90% ale proiectului iau 10% din timp, ultimele 10% iau restul de... 90%;

■ Oamenilor de știință care disprețuiesc constrângerile cercetării organizate, le place să spună că un adevărat cercetător nu are nevoie decât de un creion, o foaie de hirtie și un creier. Dar ei spun acestea la recepții academice, nu și la alocări de bugete;

■ A fura idei de la cineva este "plagiat". A le fura de la mai mulți este "cercetare";

■ Dacă nu înțelegi un cuvânt dintr-un articol tehnic, ignoră-l. Articolul va suna la fel de bine și fără el;

■ Orice problemă tehnică poate fi rezolvată dacă i se acordă suficient timp și bani. Nu ți se acordă niciodată suficient timp sau suficienți bani, fi sigur;

■ Un fals ușor de înțeles și funcțional este mai bun decât un adevăr complex și de neînțeles;

■ "Concluzia" este momentul în care te-ai plictisit să mai gândești;

■ Un sistem complex, care nu funcționează, a evoluat dintr-un sistem simplu, care funcționa ireproșabil;

■ Indiferent de rezultat, întotdeauna este cineva gata să-l falsifice. Indiferent de rezultat, întotdeauna este cineva gata să-l interpreteze greșit. Indiferent la ce rezultat se ajunge, există cineva care crede că s-a confirmat teoria lui preferată;

■ Știința este adevăr: nu te lăsa dus în eroare de fapte;

■ Ori de câte ori un sistem devine unitar și complet, vine cineva și descoperă ceva care ori desființează sistemul, ori îl modifică, făcându-l de nerecunoscut;

■ Niciodată să nu încerci repetarea unui experiment reușit.

(sursa: www.bancuri.net)